

[18th January 1964]

- 23—1—1964 ... (i) Reply to the discussion on the Governor's Address.
 (ii) Official Bills.
- 24—1—1964 ... (i) Appropriation Bill.
 (ii) Government Resolutions .

The Council will meet at 10-30 a.m. daily.

(2) PANEL OF VICE-CHAIRMEN.

MR. CHAIRMAN : I have to announce to the House that, under rule 14 of the Madras Legislative Council Rules, I have nominated the following members of the Council to be the panel of Vice-Chairmen for the twenty-third Session of the Legislative Council under the Constitution :—

- (1) Sri K. Ramadass.
- (2) Dr. P. V. Rajamannar.
- (3) Sri S. T. Adityan
- (4) Sri R. Sivasankara Mehta.

III.—MOTION UNDER RULE 42 OF THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL RULES.

MR. CHAIRMAN : There is a motion under rule 42 of the Madras Legislative Council Rules in the name of the hon. Member Dr. A. Chidambaramathan. The hon. Member is not here. The motion, therefore, is not made.

IV.—PRESENTATION OF THE SECOND SUPPLEMENTARY STATEMENT OF EXPENDITURE FOR 1963-64.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Mr. Chairman, Sir, I present the Second Supplementary Estimates for 1963-64. A detailed statement of expenditure explaining the demands under different grants is placed on the table of the House.*

V.—DISCUSSION ON THE GOVERNOR'S ADDRESS.†

MR. CHAIRMAN : Sri J. Ponnusamy Villavarayar may move the motion standing in his name and get it formally seconded. The amendment given notice of by Sri S. K. Sambandhan may also be moved and got seconded. The hon. Members may speak on them afterwards.

திரு. ஜே. பொன்னுசாமி வில்லவராயர் : மாண்புமிக் மன்றத் தலைவர் அவர்களே, கவர்னர் பெருமான் 1964-ம் ஆண்டு ஜனவரித் திங்கள் 16-ம் நாள் சட்டமன்றக் கூட்டு அவையில் ஆற்றிய பேருரைக்கு சட்ட மன்ற அங்கத்தினர்கள் சார்பில் பணிவான நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளும் இத் தீர்மானத்தை நான் முன் மொழிகின்றேன்.

* The speech of the Hon. Sri M. Bhaktavatsalam, Chief Minister, is printed as Appendix I on pages 40-42.

† Printed as Appendix II on pages 42-46.

18th January 1964]

திரு. கே. ராமதாஸ் : நான் அதை ஆதரிக்கின்றேன்.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Sir, I move—

“Add the following at the end—

‘But regret to note that in several aspects in the administration, progressive policies are not evident due to lack of independent and forwarding policies being pursued consequent to the directions of the Central Government being acted upon indiscriminately’.

SRI R. VENKATACHALAM : I second it, Sir.

* திரு. ஜே. பொன்னுசாமி வில்லவராயர் : சட்டமன்றத் தலைவர் அவர்களே, கவர்னர் பெருமான் கூட்டு அவையில் அறிவித்த பேருரையை நான் முன்மொழிந்து வரவேற்று, தக்க பொழுது தக்க சமயத்தில் அதை நல்லமுறையில் அறிவித்திருக்கிறார்கள் என்பதை அறிபு மகிழ்ச்சியடைகிறோம். உதாரணமாக நமது முன்னாள் முதல் அமைச்சர் காமராஜ் அவர்களைப் பற்றி நன்றாக தெளிவாக எடுத்துரைத்திருக்கிறார்கள். நல்ல முறையில் உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். அன்றாளுக்கு நமது தமிழ் நாட்டில் வாழ்கின்ற தமிழர்கள் அத்தனை பேருடைய நிலையையும் நல்ல முறையில் உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். அன்றாளுக்கு நமது தமிழ் நாட்டில் மட்டுமல்ல, நமது மாநிலத்தில் மட்டுமல்ல, நமது தேசத்திலேயே நல்ல உயர்வும் பதவியும் கிடைத்திருப்பது அவர்களின் தன்னலமற்ற சேவையால்தான். உதாரணமாக அவர்கள் பாமரர்கள், ஏழைகளைப்பற்றியும், படியாதவர்களைப்பற்றியும் தீவிரமாக சிந்தித்து படியாதவர்களுக்குப் படிப்பும், படிக்க இயலாதவர்களுக்கு உதவியும், உடையும் கிடைக்க வழிவகுத்துக் கொடுத்து தமிழ்நாட்டிற்குப் பெருமை தேடித்தந்தார்கள். அவர்களுக்கு நல்ல சமயத்தில் கவர்னர் பெருமான் நல்ல விதத்தில் பாராட்டுதலைத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். உதாரணமாக ‘கே’ என்ற வார்த்தை உடையவர்கள் எல்லாம் உலகத்தில் புகழும் பெருமையும் அடைந்திருக்கிறார்கள். உதாரணமாக கேன்னடி, குருஷேவ் போன்றவர்கள் உலகப் புகழ் பெற்றிருப்பதுபோல நமது காமராஜ் சோஷலிச பாணியில் சமுதாயத்தை அமைக்க ‘கே’ என்ற பிளானைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள், அகில இந்தியாவிலுமே இந்தப் பெருமகனாைப் பெற்றெடுத்த பெருமை தமிழ்நாட்டுக்கு உரியதாகும். டபிள் கே ‘கிங் ஆஃப் கிங்’ அரசருக்கு எல்லாம் அரசராக நமது காமராஜ் அமைந்திருக்கிறார்கள் என்பது தமிழ்நாடு மட்டுமல்ல அகில இந்தியாவிலும் பெயரும் புகழும் நிலவ அவர்கள் தான் காரணம்.

அடுத்தபடியாக, மலிவு விலைக் கடைகள் 500 திறந்திருப்பதாக கவர்னர் பெருமான் உரையில் தெரிகிறது. மலிவு விலைக் கடைகளை பின்தங்கிய வகுப்பினர்கள் எங்கிருக்கிறார்களோ அந்த கிராமங்களில் வசிக்கிறார்களோ அவற்றைப் பார்த்து அங்கெல்லாம் அந்த மலிவு விலைக்கடைகளைத் திறந்தால் ஏழைகள் மேன்படுவதுடன் நம் நாட்டில் இருக்கிற விலைவாசி உயர்வை கட்டுப்படுத்தலாம்.

[திரு. ஜே. பொன்னுசாமி வில்லவராயர்] [18th January 1964]

அரிசி கொள்முதலை சிறிய உத்தியோகஸ்தார்கள் நன்றாகக் கண்காணித்து கொள்முதல் செய்தால், நாட்டில் அரிசி கொள்முதலுக்கே இடம் இல்லாமல் போய்விடும். நான் அறிந்தவரையில் அவர்கள் சரியான காலத்தில் சரியான இடத்தில் நல்ல விதத்தில் கணக்குகளை வாங்குவதில்லை. அரசாங்கத்திற்குத் தெரிவிப்பதும் இல்லை. அதுமாதிரி இல்லாமல் கண்ணும் கருத்துமாக இந்தக் கொள்முதலைக் கவனித்தால் நாட்டில் இருக்கிற விளைச்சல் நமக்குப் போதுமானது. நமக்கு இருக்கிற பற்றாக்குறையைப் பார்த்தால், மிகச் சொற்பமாகத் தீர்க்கும்படியாகத்தான் இருக்கிறது. அதை சிறிய உத்தியோகஸ்தார்கள் நல்ல விதத்தில் செய்தால், கொள்முதல் கஷ்டம் நம் நாட்டில் வராது என்பதுதான் என் போன்றவர்களின் எண்ணம்.

அடுத்தது, கல்வியைப் பற்றி நாம் பெருமைப்படக் கூடிய அளவில் இருக்கிறது. தற்பொழுது முதல் அமைச்சராக இருக்கின்ற கனம் பக்தவத்சலம் அவர்களின் பெரு முயற்சியால்தான் 10 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு 10 பேர் படித்திருந்தால், இப்போது சற்றேறக்குறைய 35 பேர்களுக்கு மேல் படித்தவர்களாக ஆகிவிட்டார்கள். இதற்குக் காரணம் முன்னாள் முதல் அமைச்சருடன் தற்பொழுது முதல் அமைச்சரின் ஒத்துழைப்பும் தான். அதனால் தான் நம் நாட்டில் கல்வி நிலை உயர்ந்திருக்கிறது என்பதைச் சொல்லாமலேயே தெரிந்துகொள்ளலாம்.

விசேஷமாகக் கைவிடப்பட்ட பெண்களுக்கு கன்டென்ஸ்டு கோர்ஸ்' என்று சொல்கிற கல்வியை அபிவிருத்தி செய்தால், அந்தப் பெண்களுக்கும் மணவாளர்களை இழந்த பெண்கள், விதவைகள் போன்றவர்களுக்கு உதவியாக இருக்கும். இந்தக் கல்வியை ஏற்றத்தாழிவு பார்க்காமல் அளிக்கவேண்டுமென்பதுதான் என் போன்றவர்களுடைய விருப்பமாக இருக்கிறது. 1,500 ரூபாய் வருமானம் உள்ளவர்களுக்கு மட்டும் இலவசக் கல்வி என்பதைச் சற்று தளர்த்த வேண்டுமென்று நினைக்கிறேன். ஒரு மில்லில் வேலை செய்கின்ற ஒரு தொழிலாளிக்கு வருஷம் ஒன்றுக்கு ரூ. 1,800 வருமானம் சராசரியாக எங்கள் பகுதியில் வருகிறது. அவர்களுடைய குழந்தைகளை இலவசமாக உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் படிக்க வைக்க இயலவில்லை என்பது பெரும்பாலான தொழிலாளர்களின் கவலையாக இருக்கிறது. இந்த ரூ. 1,500 என்ற வருமான வரம்பைத் தளர்த்த வேண்டும். அல்லது அதை எடுத்துவிட்டுமெண்டும், பத்தாவது வகுப்பில் எல்லா ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் கட்டாயமாக கல்வி கொடுக்கவேண்டுமென்பதுதான் என்போன்றவர்களின் விருப்பம்.

தொழிலாளர்கள் நல உரிமை பற்றி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தொழிலாளர்களுக்கு கட்டாயமாக இன்சியூரன்சு திட்டம் அமல் செய்யப்படவேண்டும். முதலாளிகளும் அதிபர்களும் பங்கு கொண்டு அவர்களுக்கும் பாதி பங்கு அளிக்கக்கூடிய ஒரு திட்டமாக வகுத்தால் அவர்களுடைய பொருளாதார நிலை வளர பேருதவியாக இருக்குமென்பதைச் சொல்வது என்போன்றவர்களுடைய கட்டாயமான வேண்டுகோளாக இருக்கிறது. அவர்களுக்கு பெரும்

18th January 1964] [திரு. ஜே. பொன்னுசாமி வில்லவராயர்]

முதலாளிகள் வீடுகள் அமைத்துக்கொடுக்க வேண்டும். அப் பொருதுதான் தொழிலாளர்களுடைய நிலை உயரும். எங்கள் பகுதிகளில் தொழிலாளர்கள் மிகவும் பின்தங்கியிட்டார்கள். அவர்களைக் கவனிப்பதற்கு பெரிய அதிபர்கள் முன்வருவது இல்லை. ஏற்சில பெரிய அதிபர்களைத் தவிர, மற்றவர்கள் அவர்களுடைய நிலையை கவனிப்பதே இல்லை. இன்சிபூரன்சு திட்டம், வீடு கட்டும் திட்டம் அவர்களுக்கு அமல் செய்ய அதற்கு தக்க பொழுதில் அந்த அதிகாரிகளுக்கு நாம் கட்டியுண்டு நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மேலும் அவர்களுக்கு நல்ல விதத்தில் சிறிய சேமிப்புத் திட்டத்தைப் புகுத்தி சிறிய சேமிப்பை அவர்கள் கைகொள்ளச் செய்யவேண்டும். அதற்காக அவர்களிடத்தில் நல்ல பிரசாரம் செய்யவேண்டும். அப்படிச் செய்தால் அவர்கள் பொருளாதார வசதி பெருக உதவியாக இருக்கும்.

மீன் இலாகாவைப் பற்றி ஒன்றிரண்டு வார்த்தைகள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். சென்ற பட்ஜெட்டில் நாம் பார்த்தோம். ரூ. 59 லட்சம் மீன் இலாகாவுக்கு ஒதுக்கி இருக்கிறார்கள். உலகத்திலேயே பெரிய வியாபாரமாக விளங்குவது மீன் வியாபாரம்தான். ஒரு கம்பெனி வெளிநாட்டில் இந்தத் துறையில் ரூ. 450 கோடி ரூபாய் வருமானம் பெற்றுவருகிறது என்பதை நாம் கவனிக்க வேண்டும். நமது பட்ஜெட்டில் மீன் இலாகாவுக்கு சிறிய தொகையை ஒதுக்கியிருப்பது காணுது என்பதைத் தாழ்மையுடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். 600 மைல் நீளத்தில் கடல்துறை அமைந்திருக்கிறது. விலை உயர்ந்த பொருள்கள் இருக்கின்றன. உதாரணமாக நல்ல முத்துக்கள் கிடைக்கின்றன. நல்ல சங்குகள் கிடைக்கின்றன. பவளக் கற்கள் கிடைக்கின்றன. மன்ரூர் வளை குடாவில் பவளக்கற்கள் கிடைக்கின்றன. அவற்றை நல்ல விதத்தில் பயன்படுத்தினால், அரசாங்கத்திற்கு அதிகமான வருமானம் வரும். உதாரணமாக சங்குகளைக் கொள்முதல் செய்ததில் ஞாத்துக்குடியில் 57 லட்சத்துக்கு விற்காமல் தேங்கிக் கிடக்கிறது. 59 லட்சம் பட்ஜெட்டில் போட்டு 57 லட்சம் விற்காமல் தேங்கிக் கிடக்கிறது என்றால், அது யாரால் என்பதை அரசாங்கம் தயவுசுரந்து கவனிக்கவேண்டும். உடனடியாக அவற்றை நல்ல (Fancy articals) மாற்றுப்பொருள்களாக, மோதிரங்கள், வளையல்கள் போன்ற பொருள்களாக செய்யவேண்டும். நல்ல வளையல்கள், பேப்பர் வெயிட்டுகள் போன்ற பொருள்களை கைத்தொழில் சாலைகள் அமைத்து செய்து அயல்நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யலாம். இரண்டாவதாக, முத்துச் சிப்பிகள் ஆண்டுதோறும் இந்த முத்து வளருகிறது. முத்து வளருவது சரியான முறையில் கடலில் பாதுகாக்கப்படாததினால், அதன்மேல் பாடி என்று சொல்லப்படும் ஒருவிதமான ஆடை படிந்து விடுகிறது. அப்படி ஆடை படிவதால், 13 லட்சம், 15 லட்சம் ரூபாய் வரைக்கும் அரசாங்கத்திற்கு ஆண்டுதோறும் நஷ்டமாகிறது என்று என் போன்றவர்களுக்குத் தெரியும். அதையெல்லாம் பாதுகாத்தால், தலைசிறந்த முத்து கிடைக்கக்கூடிய ஒரு பகுதியான மன்ரூர் வளை குடா பகுதியை பாதுகாத்தால், ஆண்டுதோறும் முத்து

[திரு. ஜே. பொன்னுசாமி வில்லவராயர்] [18th January 1954]

கிடைக்கும். அதைச் சரியான முறையில் பாதுகாக்கப்படாததினால் நான்கு ஆண்டுக்கு ஒரு முறை ஐந்து ஆண்டுக்கு ஒரு முறைதான் அந்த முத்தை நாம் எடுக்கக்கூடிய நிலை உருவாகிறது. அதனால் தான் இந்த மீன் இலாகாவில் இருக்கிறவர்கள் அதைச் சேர்ந்த கனம் அமைச்சர் அவர்கள் தயவுசுரந்து தக்க சமயத்தில் இந்த மாதிரி சங்குகள் தேங்குவதையும் முத்துக்களுக்கு வரக்கூடிய ஆபத்தையும் தடுக்க வேண்டும்.

அடுத்தாற்போல, பவழக்கற்கள்— Coral stones அனுவசியமாக கைத் தொழிற் சாலைக்கு எடுத்துச் செல்லுகிறார்கள். எந்த விதமான அரசாங்க உத்தரவு இன்றியும் தினம் 200 டன் வரைக்கும் அவர்கள் கடற்கரையில் சென்று வெடி வைத்து உடைத்து எடுத்துக் கொண்டுபோய் கார்போயி Factory-க்கு தாழைபூத்துக்கு கொண்டுபோகிறார்கள். அனுவசியமாக விடுகட்டும் திட்டத்துக்கு எடுத்துக் கொண்டு போகிறார்கள். அப்படி எடுப்பதற்கு வேட்டுவையாமலும் குண்டுகள் உபயோகப்படுத்தாமலும் இருந்தால், இந்த மீனவர்கள் வாழுகிற இடங்களில் உள்ள மீன்கள் அப்பும் போகாமல் கலைந்துபோகாமல் அதனால் அவர்களுக்கு ஏராளமான மீன்கள் கிடைக்க நல்ல விதத்தில் பாதுகாப்பு அளிக்கப்படும். இரண்டு மூன்று மாதங்களுக்கு முன்பு மீனவர்களிடையே பெரிய பஞ்சம் ஏற்பட்டது. அந்தப் பஞ்சத்தின்போது நான் எங்கள் திருநெல்வேலி ஜில்லா முழுவதும் கடற்கரை ஓரமாகச் சென்று ஆராய்ச்சி செய்து, உண்மையான பஞ்சத்தால் அவர்கள் வாடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று அரசாங்கத்துக்கும் ரிப்போர்ட்டு அனுப்பினேன். அங்கிருந்த அதிகாரிகளோ அப்போது பஞ்சம் இல்லை, எந்த விதமான பஞ்சமும் இல்லை என்று எழுதிவிட்டதால், அவர்கள் பாடு அதோகத்யாகி விட்டது. அவர்கள் இறக்கும் தருவாயில் இருந்தபோது, நாங்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து கஞ்சி வார்த்துக் கொடுத்தோம். அந்த நிலையில் அவர்கள் இருக்கிறார்கள். உண்மையான பிரதிநிதிகளான நாங்கள் சொல்லுவதை தயவுசுரந்து அமைச்சர்கள் அவ்வப்போது கவனிக்கும்படி மிகவும் தாழ்மையாக கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். கேட்டுக்கொண்டு, அந்த மாதிரி பஞ்சம் வரும்போது அவர்களுக்கு பஞ்சம் என்ற சமயத்தில் உதவி அளிப்பதுதான் நல்ல நியாயமான உதவி என்று நினைக்கிறேன். அந்த மாதிரி இடங்களுக்கு அதிகாரிகள் போவது மில்லை. பார்ப்பதும் இல்லை. இருந்த இடத்தில் இருந்து கொண்டே அரசாங்கத்துக்கு ஒரு ரிப்போர்ட்டு அனுப்பிவிடுகிறார்கள் பஞ்சம் இல்லை என்று. பஞ்சம் இல்லை என்று சொன்னதால் 7 குடும்பங்கள் நிரீகதையாக ஊரைவிட்டுப் போகக்கூடிய நிலையையும் உருவாகிவிட்டது. மேலும் அமைச்சர்களிடத்தில் நான் கேட்டுக்கொள்ளுவது என்னவென்றால் இந்தச் சங்குகளை உடனே பார்த்து அவற்றை விற்று விடவேண்டும். அயல் நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்ய வழி வகுக்க வேண்டும். அது இல்லாவிட்டால் நல்ல தொழிற்சாலை கட்டி (Bengal) பெங்களல் போன்ற ராஜ்யங்களில் Raw Products ஆக ஏற்றி அங்கு காப்பு, மோதிரம் முதலிய அலங்காரப் பொருள்களாகச் செய்து திரும்ப

18th January 1964] [திரு. ஜே. பொன்னுசாமி வில்லவராயர்]

நமது தமிழ் நாட்டுக்கோ மற்ற மாநிலங்களுக்கோ போவதைவிட தூத்துக்குடி போன்ற நகரங்களில் இருக்கிற சங்கை உடனடியாக ஒரு கைத் தொழிற்சாலை அமைத்து அவைகளை நல்ல அலங்காரப் பொருள்களாக ஆக்கி ஏற்றுமதிக்குண்டாப்படி. வழி வகுத்தல் வேண்டும். செய்தால் இந்த 57 லட்சம் ரூபாய் உடனடியாக அரசாங்கத்துக்கு வருமானமாக வரும்.

அடுத்தாற்போல, இலங்கையிலிருந்து திரும்பியவர்கள் அதிகமாக நெல்லை மாவட்டத்தில் வாழுகிறார்கள். அவர்களுக்கும் இந்த அரசாங்கம் நல்ல விதத்தில் உடனடியாக உதவி செய்ய வேண்டும். நல்ல உதவி இருக்கின்றது. நான் பார்த்து இருக்கிறேன். இந்த உதவியை அவர்கள் அடைய முடியவில்லை. உதாரணமாக தாசிஸ்தார் ஆபீஸுக்கும் அவர்களது இல்லங்களுக்கும் அலைவது மாதக் கணக்கில் ஆகிறது. இந்த மாதிரித் தடங்கலைத் தடுக்க வேண்டுமானால் அவர்களுக்கு 500 ரூபாய் கொடுப்பதற்கு அரசாங்கத்தில் இருக்கிறது. இதை நாம் நேரடியாக அடையக் கூடிய வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தால் இந்த இலங்கையிலிருந்து வந்து இருக்கிறவர்களுக்குப் பெரிய உதவியாக இருக்கும். அத்துடன் மட்டுமல்ல, அவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு பார்த்துக் கொடுக்க வேண்டும். அவர்கள் அனாதைகளாக இந்தப் பகுதியில் திரிகிறார்கள். கைத்தொழில் ஏற்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டும். அத்துடன் மட்டுமல்ல, அவர்களுக்கு தூத்துக்குடியில் விசேஷமாக இருக்கின்ற ஹார்பர் தொழிலில் வேலைவாய்ப்பு கொடுக்க வேண்டும். சுமார் 5 ஆயிரம் தொழிலாளர்கள் வேலையில் ஈடுபட்டிருக்கின்றனர். அவர்களுக்கு முதலிடம் கொடுக்கும்படி அதிகாரிகளுக்கு தாக்கீது அனுப்பினால், இலங்கையிலிருந்து திரும்பி வந்தவர்களுக்குப் பேருதவியாக இருக்கும். அதை நல்ல கருத்துடன் பார்க்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

தூத்துக்குடி துறைமுகத்தைப் பற்றி ஓரிரண்டு வார்த்தைகள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். இன்று இருக்கிற நிலையில் தூத்துக்குடி ஹார்பரை சகல சட்டமன்ற உறுப்பினர்களும் வந்து பார்க்க வேண்டும். அற்புதமாக அலங்காரமாக விரிவு அடைந்திருக்கிறது. வரக்கூடிய ஹார்பரானது சென்னை ஹார்பரைவிட இரண்டு பங்கு அதிகமாக வரக்கூடிய ஹார்பராக அமைந்திருக்கிறது. இன்றிருக்கிற நிர்வாகிகள் நல்ல வேகமாகவும் திட்டமாகவும் இந்த தூத்துக்குடி ஹார்பரை அமைத்துக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இதற்கு நமது கனம் A. R. ராமசாமி முதலியார் போன்றவர்கள் ஹார்பர் அமைவதற்கு பெரிய உதவியாக இருந்தார்கள். அவரெல்லாம் வந்து பார்த்துத்தான் எங்களுக்கு இந்த ஹார்பர் திட்டத்தைக் கொடுத்தார்கள். அத்துடன் மட்டுமல்ல, சிறிய துறைமுகத்தைக் கொஞ்சம் கவனிக்க வேண்டுமென்று மிகவும் தாழ்மையாகக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். ஏனென்றால் இப்போதிருக்கிற சிறிய துறைமுகத்தில் சுமார் 10 லட்சம் டன் வரைக்கும் கையாளப்படுகிறது. இதற்கு நல்ல மணவாரிக் கப்பல் இல்லாததினால், போக்கு வரத்து தடங்கலாகிறது. அதை அபிவிருத்தி செய்ய முடிய

[திரு. ஜே. பொன்னுசாமி வில்லவராயர்] [18th January 1964]

வில்லை. 150 டன் உள்ள மரக்கலங்கள் வைத்திருக்கிறார்கள். இந்த மரக்கலங்கள் பேர்ய்வர வசதி இல்லை. மேலும் மணவாரிக் கப்பல் இருந்தால்தான், சிறிய துறைமுகம் விருத்தி செய்யப் பட்டால் நல்லது. தூத்துக்குடி ஹார்பர் இருந்தாலும் 5 கப்பல், 5 கப்பல் கட்டக்கூடிய வசதிதான் இருக்கிறது. இந்த வசதிபோக தூத்துக்குடியில் சுமார் இப்போதே 10 முதல் 15 கப்பல் வரைக்கும் இருக்கின்றது. இந்த 10-15 கப்பல்களுடைய நெருக்கடிபோக நிந்த சிறிய துறைமுகத்தை உடனடியாக அபிவிருத்தி செய்ய வேண்டும். அபிவிருத்தி செய்வதற்கு கனம் அமைச்சர் அவர்கள் மேலும் ஒரு மணவாரிக் கப்பலுக்கு நல்ல அன்னியச் செலாவணி வாங்கிக் கொடுத்தால், உடனடியாக அங்கிருக்கின்ற சுமார் 37 லட்ச ரூபாய் வரைக்கும் Port Trust இல் இருக்கிற அதனுடைய ரூபாய்களாகாண்டே தொண்டலாம் என்று முயற்சிக்கிறார்கள். இதற்கு அன்னியச் செலாவணி வேண்டும். அன்னியச் செலாவணி கஷ்டம் என்றால் மற்ற துறைமுகங்களில் இருக்கின்ற மணவாரிக் கப்பல்களை உடனடியாகக் கொடுத்தால்தான் இந்தத் தூத்துக்குடி சிறிய துறைமுகம் நல்ல அபிவிருத்தியடையும்.

அதற்கு அடுத்தாற்போல, வயோதிகர் பென்ஷன்பற்றி கவர்னர் பெருமான உரையில் தெரிகிறது. இது அவர்களுக்குக் கிடைத்த பெரிய உதவி. என் போன்றவர்கள் சிறிய கிராமங்களிலே போய்ப் பார்த்தால் அந்த வயோதிகர்கள் நமது அரசாங்கத்தை வாழ்த்துகிற வாழ்த்தும் நன்றியும் என்னால் தாங்க முடியவில்லை. அவ்வளவுக்கு அவர்கள் வாழ்த்துகிறார்கள் என்றால் பூரிப்பு அடைகிறேன். ஆனாலும் இன்னும் சிலருக்குச் சரியான முறையில் பணம் போய்ச் சேரவில்லை. அதையும் அரசாங்கம் தயவு கூர்ந்து கவனிக்கும்படி கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தாற்போல, Coastal Road கடற்கரை ரோடு அமைந்து இருக்கிறது. Coastal Road நமக்கு சம்பந்தம் இல்லாவிட்டாலும் மத்திய அரசாங்க உதவியால் அமைக்கப் படுகிறது. 200 மைல் வரைக்கும் Coastal Road போட்டுவிட்டோம். அங்கங்கே உள்ள Bridges பாலங்களை இணைக்காமல் இருக்கின்றோம். வைப்பாறுக்கு 20 லட்ச ரூபாய் மத்திய அரசாங்கத்தினுடைய Central Road Fund உதவி. இந்த உதவியை கனம் அமைச்சர்களோ தமிழ் நாட்டிலுள்ள M.P. க்களோ சேர்ந்து வாங்கிக் கொடுத்தால், பேருதவியாக இருக்கும். அந்த வைப்பாறுக்குப் பாலம் போட்டு விட்டால், தலைமன்னாரிலிருந்து கன்னியாகுமரிவரைக்கும் போகக் கூடிய குறுக்குப் பாதையும் கடற்கரை ஓரமாக வாழுகிற மக்களும் நல்ல பயன் பெறமுடியும். அதனால் தான் கனம் போக்கு வரத்து அமைச்சரை மிகவும் தாழ்மையாகக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இந்த Central Road Fund என்று சொல்லப்படுகிற ரோடை நமக்கு அமைத்துத் தருவதற்கு, இதில் முழு அளவுக்கு மத்திய அரசாங்கத்திலிருந்து, நமக்கு ஏராளமான பொருள் உதவி கிடைப்பதற்கு வழி செய்ய வேண்டும். இப்போது பாலங்களை அமைத்துக் கொடுத்தால், மேலும் புது ரோடுகள் போடுதல் எல்லாம் கடைசியில்

18th January 1964] [திரு. ஜே. பொன்னுசாமி வில்லவராயர்]

வருகிறது. எப்படிப் பார்த்தாலும், Black Tar Road தார் ரோடாவது அமைத்துத் தரவேண்டும். இப்போது இலங்கை போன்ற நாடுகளில் போய் இருக்கிறவர்கள், மினவர்கள், பனை ஏறிகள், விவசாயிகள் இதனால் கஷ்டம் அடைபவர்களாய் இருக்கின்றார்கள். ஆகையால் தான், Coastal Road ஐயம் எங்களுக்கு அமைத்துத் தரும்படி மிகத் தாழ்மையோடு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இரண்டாவதாக மின்சார கரண்ட் சப்ளை. தூத்துக்குடியில் இருக்கிற மின்சார கம்பெனி ஒரு தனியாரின் கம்பெனி. அவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் என்றால், அவர்கள் அரசாங்கத்தால் நிர்ணயிக்கப்பட்ட விலைக்குக் குறைவாக மின்சாரம் விற்கிறார்கள் ஜனங்களுக்கு. அதன் காரணம் என்ன என்று நான் கேட்ட போது, அவர்கள் தனியார் ஒருவர் கரண்ட் வேண்டுமென்றால், சுமார் ரூபாய் 350 வேண்டுமென்று கேட்கிறார்கள். உதாரணமாக நான் ஒரு வீட்டுக்கு கரண்ட் கேட்கும்போது, அவர்கள் ஆபீசி விருந்து கரண்ட் எடுக்க ரூபாய் 350 கேட்கின்றார்கள், நோட்டீஸும் அனுப்பி இருக்கின்றார்கள். ஆனால் உண்மையில் பார்த்தால், அந்த ரூபாய் 350 தேவையில்லை என்பது என் போன்றவர்களுக்குத் தெரிகிறது. இந்தத் தனியார் இடத்தில் கரண்ட் வேண்டும் என்று கேட்கிறவர்களுக்கு, அதிகப் பணத்தைக் கேட்டு, இப்படி விலி யோகம் பண்ணுகிறார்கள். அது மட்டுமல்ல, ஒரு அபிவிருத்தியும் அவர்கள் செய்யவில்லை. உதாரணமாக, தூத்துக்குடி—திருநெல்வேலி எலக்ட்ரிக் சப்ளையை எடுத்துக் கொண்டால், சுற்று வட்டாரங்களில், சரியான அபிவிருத்தி செய்யவில்லை. அவர்களுக்கு நாம் மேலும் மேலும் கடனைக் கொடுக்கிறோம். கடன் வேண்டுகிறார்களே தவிர, அபிவிருத்தி செய்யவில்லை. மேலும் அரசாங்க ஆர்பர் பிராஜெக்டில் நமது மாகாண அரசாங்கத்தில் கரண்ட் இருக்கும்போது, அந்தத் தனியார் கம்பெனியில் ஒருபோதும் கரண்ட் வாங்கக்கூடாது என்பதுதான் என் போன்றவர்களின் வேண்டு கோளாய் இருக்கிறது. அவர்கள் மேலும் மேலும் அபிவிருத்தி செய்யாவிட்டாலும், கடனையும் வாங்கிக்கொண்டு, இந்த மாதிரி பேர்க்குவரத்து வசதிகளுக்காக அரசாங்கம் கேட்கும்போது, அதற்கு Compensation கேட்க, 1 கோடி ரூபாய், 2 கோடி ரூபாய் என்று வருவார்கள். அந்த கம்பெனி சுமார் 16 லட்சம் ரூபாயில் தான் ஆரம்பிக்கப்பட்ட கம்பெனியாக இருக்கிறது. அதனால் இன்று அவர்கள் 80 லட்சம், 90 லட்சம் என்று Compensation கேட்பதாக அறிகிறேன். அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு நாம் ஒருபோதும் உதவி செய்யக் கூடாது, Compensation கொடுக்கக் கூடாது. ஒன்று நாம் கம்பெனியை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும், அல்லது அவர்களுக்கு கட்டுதிட்டமாக ஒரு முனிசிபாலிட்டியை மட்டும் ஒதுக்கி, அதில் மட்டும் அவர்கள் கரண்ட் கொடுக்கக் கூடிய நிலையை உருவாக்க வேண்டும். மற்ற கிராமங்களுக்கு அவர்கள் கையில் இருக்கிறதை நாம் எடுத்துவிடவேண்டும். உதாரணமாக, அரசாங்கம் எடுத்து விடுவதற்கு, முன்னால் 5 மைல் radius -க்கு அவர்கள் கரண்ட் கொடுக்கலாம் என்று இருந்தது. ஆனால் இப்போது 1½ மைல் ஆக்கியிருக்கிறார்கள் என்று

[திரு. ஜே. பொன்னுசாமி வில்லவராயர்] [18th January 1964]

அறிகிறேன். அவர்கள் சரியானபடி, சரியான நேரத்தில் அபிவிருத்தி செய்து கொடுப்பதில்லை என்பது தான், என்போன்ற வர்களுக்கு மிகவும் மனக்குறையாக இருக்கின்றது.

இரண்டாவதாக, இந்தக் கல்விச் சலுகை, வீடு கட்டும் திட்டம், மற்றும் விவசாயிகளுக்குக் கொடுக்கிற உதவியை, எந்த விதமான பாரபட்சமும் வித்தியாசமும் இன்றி, எல்லா விவசாயிகளுக்கும் எல்லா மாணவர்களுக்கும், நல்ல விதத்தில் செய்ய வேண்டுமென்று மனமாரக் கேட்டுக் கொண்டு, எனக்கு இந்த சந்தர்ப்பம் அளித்த தற்கு மன்றத் தலைவருக்கு நன்றி தெரிவித்து, முடித்துக் கொள்கிறேன்.

11-00
a.m.

* DR. T. V. SIVANANDAM : Mr. Chairman, Sir, I would like to associate myself with the remarks made by the hon. Member Sri Ponnuswami Villavarayar and thank the Governor for the Address he delivered to the Members of the Legislature two days ago. His Excellency the Governor remained in our State for about six years and he felt as one among us and took a very keen interest in the affairs of our State and we really feel sorry that he is going to lay down his office shortly. We are all very grateful for the keen interest he had evinced in the affairs of this State. (The Hon. Sri R. Venkataraman was heard to say : It has not yet been finalised). If it has not yet been finalised now, I think it is about the time to finalise it. Anyhow, we are very grateful to him for the lively interest he has taken in the affairs of this State. He was, so to say, a guiding star for us in every aspect for what all we have done in our State during this period.

In his Address the Governor has referred to control of prices over essential articles. It has been stated that several consumers' co-operative societies and stores have already been opened in the different districts. One thing I would like to bring to the attention of the Government is this. The Department must conduct inspection, surprise inspection of the stores to find out that the quality of the stuff sold there is not bad and inferior.

Regarding the prices of foodstuffs, especially rice, it has been stated that the price is going up throughout the country. But we have got to think over the problem several times before we decide on taking steps to control prices or stabilise the prices. The agriculturists have now only small holdings and within these small holdings they have got to do intensive cultivation to increase production. It has been mentioned in the Address that intensive cultivation and increased production will help bringing down prices. But I have my own doubts about it. The cost of production is increasing for various reasons. Agricultural labour is very difficult to get. Of late all the labour available is absorbed by the industries. They get good pay without any sort of responsibility. Not only do they get good pay, they also get bonus. That being the case, it is very difficult to get agricultural labour. If you want to get labour to attend to agricultural operation, you have to pay more to them than what the

18th January 1964] [Dr. T. V. Sivanandam]

industries pay them. Then only it will be possible to get agricultural labour during harvest season and so on. That means that the agriculturists have to spend more.

Next to increase in cost of labour comes cost of fertilizers, which it is very difficult to get. It was said that the agriculturists were not taking to fertilizers and there was surplus of fertilizers. It is surprising to me to find that while there is surplus of fertilizers without being taken by the agriculturists, the agriculturists especially in my district want more and more of it and they are not able to get it. It is said that fertilizers of proper quality and quantity are not available at the proper time and that is why there is surplus. If fertilisers are given to the agriculturists at the proper time, I don't think there will be surplus left. The Government referred to the bottleneck and want to remove it by entrusting distribution of fertilizers to the co-operative sector because it is felt that there is a tendency on the part of the private agencies to sell at higher prices to make greater profits. Therefore, if the fertilizers are given at the proper time at the time they are needed by the agriculturists, and at cost price, I do not think there will be any surplus of fertilisers.

Then again, at times nature is very harsh towards us and production decreases on account of failure of rains. During such bad seasons, the agriculturists have to irrigate their crops with water from wells using electricity. And we all know the electricity tariff has been increased. And this increases further the cost of production.

Lastly there are the insects and pests that destroy the crops. The agriculturists have to bear the loss consequent on this. They are not able to get full finance to raise their crops. In addition to the co-operative banks, the other scheduled banks must come forward to finance the agriculturists. Unless all these things are done and unless all these facilities are given to the agriculturists, it will never be possible to reduce the cost of production of foodgrains. Without reducing the cost of production, it will be very difficult to stabilise prices of foodgrains. Mere mechanization of agriculture, increasing the area of cultivation and stepping up production cannot bring down prices, while the cost of production goes on increasing. Therefore, I would request the Government to help in bringing down the cost of production. Unless this is done, it will not be possible to stabilise prices or control prices of foodgrains.

Sir, it has been stated by the Hon. the Union Home Minister that corruption should be put an end to. He has also stated that he is going to take severe action to see that corruption is put down, at all levels. We must first of all think over the problem and understand why there is corruption. In my opinion, there is corruption because of the redtapism that still persists, because of the delay in the disposal of files and the lack of under-

[Dr. T. V. Sivanandam] [18th January 1964]

standing and reading of the files at the desk level. It these three things are done away with, it will be possible for us to reduce corruption. Then the man who induces the official to accept illegal gratification must be punished severely. The punishment awarded to him must be more stringent than the punishment imposed on the man receiving it. If the public and officials at all levels co-operate, then only it will be possible to put down corruption. But before that we must see that the things that contribute to corruption, namely, delay in disposal, redtapism, and lack of understanding of files at the desk level are remedied. If this is done, it will be possible to put down corruption easily. Without tackling these contributory causes, if we try to remove corruption, I am afraid it will never be possible to put down corruption at any time. On the other hand, it will go on increasing.

The next thing to which I want to refer is handloom industry. No mention has been made about this in the Address. I was at New York some two months ago. I found our handloom handkerchiefs and bed sheets were in great demand there. I feel facilities should be given by the Government to the handloom trade—co-operative as well as the private sectors—to go there and study their demand. If we export as much of handloom products as possible, we will be able to get more and more foreign exchange to meet the demands of our country. I know there are representatives of the co-operative sector on the export council. They must go abroad and study the demand. But they are very slow in moving in this direction. But the private sector people move quickly in this matter and they are able to comply with the demand and they are able to export handloom saris, handkerchiefs and bedsheets. The only thing they have got to see is that the materials sent are of reliable and dependable quality. They should also change the designs as quickly as possible, as fashions change very quickly in foreign countries. Once a friend of mine told me that a gentleman who wanted to go to the States was busy stitching a coat and was in a great hurry to catch the first plane. When asked why he was in such a hurry, he said the fashion would have changed before he reached the state by the next plane. So, the handloom industry should change their designs to suit the changing tastes and fashions of the foreigners. Then it will be possible for the handloom industry both in the co-operative sector and the private sector to stand on its own legs. Now the co-operative sector has still to depend upon the rebates and the financial assistance it gets from the Centre and the State Governments. This kind of thing cannot exist for a long time. Some drastic measures have to be taken to see that the handloom industry in the co-operative sector also stands firmly without any sort of assistance from others. If we go on giving this kind of financial assistance to the co-operative sector, there arises a tendency in this sector not to have satisfactory progress. Hence, I request the Government to see that persons, either in the private sector or the co-operative sector, periodically go to foreign countries to find out the demands there and quickly

[8th January 1964] [Dr. T. V. Sivanandam]

export all the things they want from our country. In 1964 or 1965 there is going to be a big World Fair in New York. I request the Government to see that a stall is taken up there and a large quantity of handloom goods exhibited there, so much so all the people in the States who love the handloom cloth can have them. The Government should see that the stall is put up in such a way that it is able to attract the attention of the people and should get itself established firmly at an early date. I request the Government to send persons who are engaged in the co-operative sector to the States to study the situation there. The situation there is quite different from the situation that we have here. We cannot be a frog in the well remaining quietly and seeing things happening in the other countries. We must be aware of all those things, and we must be able to know the demands of the other countries. If we take these steps, I am sure and I am confident that the handloom industry, either in the private sector or the co-operative sector, will flourish to such an extent that it will earn very good foreign exchange to meet our requirements in the industrial sector.

It has been said that there are several Boards set up by the Government at the State-level for industries, electricity, handloom, Public Health, etc. These Boards set up at the State-level are more advisory in nature, so much so the burden upon the Government department is reduced. But I cannot understand why there is no State-level Board for the medical profession. A State Medical Board is essential at present. There should be important persons in the Board to advise the medical authorities on policies and to lessen their burden. Nowadays we have got a State Public Health Board. We do not have a Medical Board. Hence, I request the Government to see that the Medical Board is constituted at an early date, and that they give advice to the medical personnel on the policies they have to adopt, so much so the burden on the Director of Medical Services will be very much lessened.

Sir, there is a talk, of late, of establishing more medical colleges in our State. I do welcome that idea. But it has been said colleges and they are going to give incentive to the private medical colleges to come up. Of course, private medical colleges can come up, but they should not be at any time on a commercial basis. I am against any sort of institution that is being started on commercial basis. As far as my knowledge goes, even the Indian Medical Council is not going to give permission or consent to such types of medical colleges being started on commercial basis. On the other hand, my advice is that the private sector may be allowed to start medical colleges and hospital facilities also may be fully given to them by the State. Even for starting private medical colleges, they require a large amount of funds. It is not like other Arts Colleges. Hence, if we want really to give incentive to the philanthropic people to start private medical colleges, they must be given financial assistance both by the State Government and the Central Government. If the financial assistance is not given, then there is the possibility for misuse of the privileges by running the college

[Dr. T. V. Sivanandam] [18th January 1964]

on commercial basis. Also there is a tendency for the standard of education that is being imparted in private colleges to go down. Hence I request, just like Engineering colleges for which private philanthropic people are given assistance, 50 per cent of the assistance to the private medical colleges must be from the Central Government, 25 per cent from the State Government and the balance of 25 per cent must be contributed by the donors. But before giving this financial assistance, we must see whether proper teachers are available. If the proper teachers are not available, even though financial assistance is given by the philanthropic people, there is the possibility of the standard of medical education going down. Hence, without any sort of fear or favour, the Government must chalk out the rules by which the private medical colleges must have basic equipment of teaching personnel to run the institution. If the proper personnel are not available, the Government must send medical men abroad, or get medical men trained in the particular specialities and see that proper teaching personnel are there to teach the students. In selecting the personnel, favouritism or influence or anything of that sort should not come in the way. In recruiting the professors and teachers they must leave the matter to the University to see that proper personnel are selected. There are possibilities of having private medical colleges. That is still in the air. If it comes true, I want the Government to consider the suggestions I have made. If we give all the assistance, it is possible to have more medical men in the country.

Another thing has been said. It has been asked. "Is it proper to have more medical men in the country when the country is already full of doctors?". I for my part welcome more medical men of good standard, good stability and efficiency, because of the fact that the more medical men come out the colleges the more it will be possible to increase the scope in researches in the field of medicine and surgery. It is not only a possibility. There is need for increasing the personnel in various specialities. There are several specialities at present. But there are very few people in specialities. With the advent of more medical men coming out of the colleges, it is possible to increase the personnel in the several branches of specialities. It will be possible then for more doctors (whether the State Government ask them to go to villages or not) to take into their heads go to the villages. It is a slogan in our country that no doctors go to the villages. I heard a similar slogan in the World Medical Assembly held at New York. The President of the World Medical Assembly in his address said that in America also doctors were not going to villages. The more doctors we produce in our country the more it will be possible for them to go and settle in the villages. Not only that; it will be possible for the doctors who come out of the colleges to go out to other countries for service. If we are surplus in doctors in our country, we need not worry about it at all. I heard that in the United States, there were about 2,000 Indian doctors. The people there said that they loved to have the services of the Indian doctors, because the American doctors did not work with as much

18th January 1964]

[Dr. T. V. Sivanandam]

sincerity and devotion as the Indian doctors. That is the reason why they prefer to have Indian doctors in United States. These doctors are paid a minimum monthly salary of Rs. 1,500 and given free quarters. Similarly, when I had been to Great Britain, I saw the National Health Insurance Scheme being run by doctors, 70 per cent of whom happened to be Indians. Some Indian doctors who had gone there had taken up jobs there. Even in African countries and German, I see several Indian doctors working. They have earned a very good name for sincerity of hard work and efficiency compared to the work of the doctors in those countries. That being the case, even if we have surplus of doctors in our country, it will be possible for us to send our doctors to other countries. Therefore, I am of opinion that it is better on the part of the Government to start private medical colleges with good, efficient and qualified teachers. If that is done, not only our country will be benefited but other countries also will gain. Hence, if the Government are not coming forward to open medical colleges themselves, I would like them to give this privilege to private philanthropists. I trust this kind of colleges, when governed by the University, will be model colleges.

11-20
a.m.

I am very glad that the Governor in his Address made mention about the stability of the Madras Government and how the Madras Government had achieved many things under the guidance of our former Chief Minister, Sri K. Kamaraj. Much has been said about him by Sri Ponnusamy Villavarayar. Of course, a lot of things can be said. Even in the foreign countries our prestige has increased by the Kamaraj Plan. I request the Government to see that at least some of the things—of course, a lot of things have to be done—are done to satisfy the people of our country in such a way that the common man may feel that he is safe and is benefited by the acts that we are passing in the Legislature.

Thank you, Sir.

[Deputy Chairman in the Chair.]

திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார் : அவைத் தலைவர் அவர்களே ஒருவரும் முன் வராததால் நான் எதிர் பாராமலேயே சந்தர்ப்பம் கிடைத்ததைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும் என்ற நோக்கத் துடன், எனக்குத் தெரிந்த சில கருத்துக்களை இப்போதே சொல்லி விடலாமென்று நினைக்கிறேன். எனக்கு முன் பேசிய முன் மொழிந்தவர்களும், அதற்குப் பின் பேசிய டாக்டர் அவர்களும் அவரவர்களுக்கேற்ற ஒரு சில துறைகளில், அவர்களுக்குக் கிடைத்த அனுபவங்களைச் சொன்னார்கள். பொதுவாக, நம் முடைய பழைய முதலமைச்சர் அவர்களைப் பற்றி, மிகவும் சிறந்த முறையில், அவருடைய குணதீசயங்களையும், அவர் செய்து காட்டிய பணிகளையும் பற்றி, சிறப்பாக எடுத்துச் சொன்னார்கள். கவர்னர் பெருமான் அவர்களுடைய உரையிலும், அவருக்கு நன்றி தெரிவித்தார். அந்த முறையிலே, எல்லோரும் பெருமைப்படக் கூடிய முறையில், அவர் இன்னும் வாழ்க்கையை நடத்த, அவருக்கு ஆண்டவன் அருளவேண்டுமென்று நாங்கள் எல்லாம் ஆசைப்

[திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்] [18th January 1964]

படுகிறோம். ஆனால், அவர் சொல்லும் சில கருத்துக்களை மட்டும் நாம் மறந்துவிடக் கூடாதென்று நான் ரூபகப்படுத்த விரும்புகிறேன். சமீப காலத்திலே, அவர் இந்த மாகாணத்தின் தலைமைப் பதவியைத் துறந்துவிட்டுப் போகும் காலத்திலும், ஒரு விஷயத்தை மட்டும் அடிக்கடி எடுத்துச் சொல்லி வருகிறார்கள். நாம் இவ்வளவு சிறப்பாக நிர்வாகம் நடத்துகிறோம் என்று சொல்லிப் பெருமைப் படுகின்ற இந்த நிர்வாகத்தில், எந்த நன்மையை நாம் யாருக்குச் செய்ய வேண்டுமென்று கங்கணம் கட்டிக்கொண்டு, சென்ற 15 வருஷமாக செய்து வந்தோமோ, அந்த நன்மைகளை அந்த மக்கள் அடையவில்லை என்பதை நாம் உணராமல் இருக்கின்றோம். அதை அடையும் படியான வழிமுறைகளைச் செய்வதற்கு நாம் கங்கணம் கட்டிக்கொண்டு பாடுபடுவோம் என்று அவர் அடிக்கடி பேசியதை, நீங்கள் கருத்தில் வைத்திருப்பீர்கள் என்று நினைக்கிறேன். ஆகையால் பழைய முதல் மந்திரியைப் போற்றுவதோடு நின்று விடக்கூடாது. இப்போது நிர்வாகத்தில் இருக்கிற இந்தக் குறைகளை நாம் நிவர்த்திப்பதற்கான முறையில் அவர் நம்மைக் குறித்துச் சொல்லி நம்மைத் தூண்டி வருகிற இந்த மாதிரியான குறைகளைப் போக்குவதில், இப்போது நிர்வாகம் நடத்திக் கொண்டு வருகின்ற பொறுப்பு உள்ளவர்களும், அதிகாரிகளும் கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று நான் அபிப்பிராயப்படுகிறேன்.

குறிப்பாக சமீபத்தில், என்னுடைய தாலுக்காவிலே ஹிந்து பத்திரிகைக் காசர்களாலே ஒரு unit அனுப்பப் பட்டது. கட்டிடங்கள் கட்டப்பட்டது ஹரிஜன் காலனிக்காக. அங்கே, எது எது எப்படி எப்படி இருக்கிறது, எது எது இடிந்து வீழ்ந்துவிட்டது என்று general survey செய்து, போட்டோ எடுத்து அனுப்ப வேண்டுமென்று, சில நிருபர்களை அனுப்பி இருக்கிறார்கள். எதற்காக அனுப்பியிருக்கிறார்கள் என்றால், அவர்களுக்கு இந்த மாதிரியான எவ்வளவோ காரியங்கள் சர்க்கார் செய்யவேண்டும். அது நல்ல முறையில் நிர்மாணிக்கப்படாமல், எந்தெந்தத் துறையிலே மிகச் சீர்கேடான முறையில், அந்தக் காரியங்கள் ஏற்பாடாகி இருக்கிறது, அழிந்து போயிருக்கிறது என்று விசாரணை செய்து ஒரு ரிப்போர்ட் செய்வதற்கு, அவர்கள் அங்கே வந்தார்கள். என்னையும் வந்து சந்தித்தார்கள். அந்த முறையிலே, எவ்வளவோ காரியங்களை நாம் செய்து கொண்டு போனாலும்கூட, அந்தக் காரியங்களை நல்ல முறையிலே பெருமையாக நடத்தினாலும் பணம் எவ்வளவுதான் செலவழித்தாலும், பெருமையாக நடத்தினாலும், அந்த பணம் பூராவுக்குமான நன்மை, ஜனங்களுக்குப் போய் சேரவில்லை. உதாரணமாக நமது வில்லவராயரும் எடுத்துச் சொன்னார்கள். சிலோனில் இருந்து வருகிற மக்களுக்கு 500 ரூபாய் கொடுக்கின்றார்கள். அந்த ரூபாய் பெறுவதற்கு முன்னாலே அவர்கள் பெரிய பாடுபடுகின்றார்கள், கஷ்டப்படுகின்றார்கள் என்று சொன்னார்கள். முதியோருக்கு பென்ஷன் கிடைப்பது என்பதிலும் கஷ்டப்படுகின்றார்கள். மீன் பிடிக்கும் துறையிலும் எவ்வளவோ கஷ்டம் இருக்கின்றது. நாம் கவனம் செலுத்த வேண்டியது என்னவென்றால், நிர்வாகத்தில், நாம் திட்டம் போட்டாவது உறுப்பினர்

18th January 1964] [திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்]

களும் கவனித்து எல்லா காரியங்களையும் செய்து முடித்தாக வேண்டும். நான் எல்லாம் 15, 20 வருஷத்துக்கு முன்னதாக, இந்த ஜில்லா போர்டில், ஸ்தல ஸ்தாபனத்தில் இருக்கிறபோது, கனவிலே கூட நாம் நினைக்க முடியாத காரியங்களை எல்லாம் இப்போது நாம் நனவாக்கி, அவ்வளவு easy யாக, சாதாரணமாகச் செய்துகாட்டக் கூடிய முறையில், பஞ்சாயத்து யூனியனை நாம் கொண்டு வந்து ஏராளமாகச் செய்து காட்டக் கூடிய முறையில், கொண்டு வருகிறோம். அப்படியிருந்தும் கூட சரியான அளவில் அந்த ஜனங்களுக்கு அந்தப் பணம் போய் சேராமல் நடுவில் எங்கோ போய்விடுகிறது. அப்படி போகிற விஷயத்தை அமைச்சர் அவர்களும் மற்றவர்களும் கண்காணிக்க வேண்டுமே தவிர, அதைப்போட்டோம் இதைச் செய்தோம் என்று சொல்வதில் பயனில்லை. மின்சாரம் எங்கு பார்த்தாலும் கொண்டு வந்துவிட்டோம். எங்கள் பகுதியில் மின்சாரம் இல்லாத கிராமம் இல்லை. ஆகையால் செய்யவேண்டியதை எல்லாம் செய்து விட்டோம். நிர்வாகத் துறையில் செலவிடும் பணம் நன்றாக நிர்வகிக் கப்படுகிறதா என்பதைக் கவனிக்கவேண்டிய பொறுப்பு சர்க்காருக்கு இருக்கிறது. உதாரணமாக நம்முடைய டாக்டர் அவர்கள் ஆஸ்பத்திரி பற்றி சொன்னார்கள். கோவில்பட்டியில் 20 ஆயிரம் ஜனத்தொகை உள்ள ஊரில் உள்ள ஆஸ்பத்திரியில் நான்கைந்து மாதங்களாக டாக்டர்களே இல்லை என்பதைப் பத்திரிகையில் பார்த்தோம். பிறகு போட்டுவிட்டதாகச் செய்தி பார்த்தோம். முந்தாநான் அந்த ஊருக்கு நான் போகும்போது டாக்டர் வரவில்லை என்று சொன்னார்கள். கோயம்புத்தூரில் பொள்ளாச்சியில் என் சொந்தக்காரர் வேலைக்குப் போயிருக்கிறார். ரிசர்வ் டிபுட்டி போட்டார்களாம். கிராமங்களில் உள்ள ஹெல்த் சென்டர்களுக்குப் போட்டால், அங்கு போடப்படும் டாக்டர்கள் வருவதே இல்லை யாம். டாக்டர்கள் அதிகமாகப் பெருகவேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். டாக்டர்கள் மற்றவர்கள் மாதிரி இல்லை. அவர்கள் போட்டு போட்டுவிட்டால், எங்கும் சம்பாதித்து விடுவார்கள். கிராமங்களில் உள்ள நாட்டு வைத்தியர் கூட இப்போது இல்லை. டாக்டர் என்று போட்டு போட்டுவிட்டால் 300, 400 கிடைக்கிறது. அவர்கள் கட்டாயமாக சர்க்கார் உத்தியோகத்திற்குத்தான் வர வேண்டுமென்ற நிர்பந்தத்தில் இல்லை. அந்த முறையில் பெரிய ஆஸ்பத்திரியில் போட்டால் டாக்டர்கள் வருகிறார்கள். கிராமத்தில் போட்டால் ரிசைன் செய்துவிட்டுப் போய்விடுகிறார்கள். பிசை வேட் ஆஸ்பத்திரி ஸ்டார்ட் செய்யவேண்டுமென்றால் அதற்கு ஆதரவு கொடுக்கவேண்டும். பிசைவேட் ஆஸ்பத்திரி ஸ்டார்ட் செய்கிறவர்கள் எல்லாம் கமர்ஷியல் லைசில் செய்கிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். அந்த லைசன்சு எனக்கும் தெரியும். டாக்டர்கள் அட்மிஷன் கொடுக்க 3,000, 4,000 வாங்குகிறார்கள். அவற்றை

11-30
a.m.

டொனேஷன் என்று வாங்குகிறார்கள். அதை பெரிய பிசினஸ் மாதிரி நடத்துகிறார்கள். பிசைவேட் ஸ்கூல்களில் கூட அப்படித் தான் நடத்துகிறார்கள். நம் மாகாணத்தில் ரிகக்னிஷன் கொடுப்பதற்கு முன்னால், அவர்களுக்கு எவ்வளவு வருமானம் இருக்கிறது,

[திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்] [18th January 1964]

லஞ்சம் வாங்காமல் அவர்கள் நடத்த முடியுமா என்பதைப் பார்த்து அவர்கள் லைபரேனியல் ரிசோர்ஸ் எவ்வளவு என்று தெரிந்து ரிகக்னிஷன் கொடுத்தால் இந்தத் தொல்லைகள் வராது. சில சமயம் 50 பேர் வேண்டுமானால் 5,000 பேர்களிடம் வாங்குகிறார்கள். அவர்கள் கியூவில் நிற்கிறார்கள். டாக்டர் வேலை செய்கிறவர்கள் அவர்கள் மகன்களை டாக்டராகவே போகச் சொல்கிறார்கள். ஆகையால் பிரைவேட்டாக வைத்து நடத்துகிறவர்களுக்கு வாய்ப்பு கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு நிர்வாகத் துறையில் கவனம் செலுத்தி ஏழைகளுக்கு அந்தப் பணம் ஒழுங்காகப் போய் சேரும்படி கவனிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு கவர்னர் பெருமான் உரையை ஆதரித்து முன்மொழிந்ததை நான் ஆதரிக்கிறேன்.

திரு. எஸ். ஆர். பி. பொன்னுசாமி செட்டியார் : தலைவர் அவர்களே, கவர்னர் பெருமானின் பேருரையை ஆதரிக்கும் முறையில் நான் பேசுகிறேன். கவர்னர் தன் அறிக்கையில் முதல் முதலாக சென்ற எட்டு வருஷங்களாக அகில இந்திய ரீதியில் பார்த்தாலும் எல்லா ராஜ்யங்களிலும் பாராட்டக்கூடிய முறையில் நிர்வாகத்தை நடத்திய நமது மதிப்பிற்குரிய காமராஜ் அவர்களைப் பாராட்டியிருக்கிறார்கள். இது அவசியம் செய்யவேண்டியது. அதே சமயத்தில் பத்திரிகையில் பார்த்தேன். எட்டு வருஷம் உலகமே வியக்கும் முறையில் நிர்வாகம் செய்தவரை பாராட்டுவது தவறு என்று பேசக்கூடியவர்கள் கூட இந்த நாட்டில் இருக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்த்து வருத்தம் ஏற்படுகிறது. பாராட்டு அகில இந்திய ரீதியில் இருக்கிறது என்பதை எல்லோரும் ஒப்புக்கொண்டு நான் ஆக வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, சென்னையைப் பொருத்தவரையில் ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள் ஒழுங்கான முறையில் நிறைவேறி வருகின்றன என்பது உலகறிந்த உண்மை. மூன்றாவது திட்டத்தைப் பார்க்கிற காலத்தில் சென்னை அரசாங்கம் திட்டமிட்டதைக் காட்டிலும் கொஞ்சம் குறைந்துவிட்டது என்பதாகக் குறை கூறிக்கொண்டு இருந்தவர்கள் இருக்கத்தான் செய்தார்கள். ஆனால் இன்றைய தினம் கவர்னர் உரையில் பார்க்கிறோம். அன்றுள்ள திட்டத்திற்கு மேல் அதிகமாக மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் செலவாகியிருக்கிறது. இன்னும் அதிகமாக வரக்கூடிய நிலை இருக்கிறது என்பதைப் பார்த்து சந்தோஷப்படும் நிலையில் இருக்கிறோம். தமிழ் நாட்டு அரசாங்கத்தைப் பொருத்த அளவில் திட்டங்கள் ஒழுங்கான முறையில் அமைதியான முறையில் ஆடம்பரமில்லாமல் கொஞ்சம் கூட குறை சொல்லப்படாத முறையில் நிறைவேறியிருக்கிறது என்பதைப் பார்த்து நாம் எல்லோரும் சந்தோஷப்படுகிறோம். அதிலே குறிப்பிட்டு ஒன்றைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள், நாட்டில் வேகமான பொருளாதார வளர்ச்சி வேண்டுமென்றால் தொழில் துறையில் வேகமாக முன்வர வேண்டுமென்று. தொழில் வளர்ச்சி காரணமாக மக்கள் பொருளாதார வளர்ச்சி பெறுகிறார்கள் என்பதை எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்கிறோம். அப்படிப்பட்ட தனிப்பட்ட தொழில் வளர்ச்சி என்பதை மட்டுமே எடுத்துக்கொண்டு பார்த்தால்

18th January 1964]

[திரு. எஸ். ஆர். பி. பொன்னுசாமி செட்டியார்]

தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்த ஒவ்வொருவரும் பெருமைப்படலாம் என்பது என்னுடைய திடமான அபிப்பிராயம். முன்பு சொன்னார்கள் தமிழ்நாட்டில் தொழில் வளர்ச்சியில்லை என்று. தொழிலில் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் என்னேப்போன்றவர்கள் இனி எந்தத் தொழிலும் தமிழ்நாட்டில் ஆரம்பிக்காமல் இல்லை என்ற அளவில் நாம் வளர்ந்திருக்கிறோம். இந்த 10 வருஷ சாதனையை தொழில் துறையில் தமிழ்நாட்டைச் சார்ந்தவர்கள் யாராக இருந்தாலும் எதிர்பார்த்திருக்கவே முடியாது. முறையோடு கூடிய ஒழுங்கான வளர்ச்சி. இந்த வளர்ச்சிக்கு தொழில் துறையில் இருக்கிறவர்கள் என்ற முறையில் குறிப்பாகச் சொல்ல வேண்டுமென்றால் நம் முடைய தொழில் அமைச்சர் கனம் வெங்கட்டராமன் அவர்கள் தான் முழு காரணம். பல சந்தர்ப்பங்களில் நானும் பார்த்திருக்கிறேன். அமைச்சர் என்று அதிகாரத்தில் இருக்கிற சமயத்தில் அவ்வளவு அக்கறை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டிய அவசியம் இல்லை என்றுதான் நானும்கூட நினைத்தேன். நிர்வாகத் துறையில் எந்த அளவில் அவர்கள் இருக்கவேண்டுமோ அதையெல்லாம் விட்டுவிட்டு தனிப்பட்ட ஒரு தொழில் அதிபர் தன்னுடைய லாபத் திற்காக எவ்வளவு அக்கறையுடன் சிரத்தையுடன் தொழில் மீது முழு கவனத்தைச் செலுத்தி ஊக்கமாக வேலை செய்கிறார்களோ அந்த அளவுக்கு அமைச்சர் அவர்கள் செய்வதால்தான் தமிழ் நாட்டில் தொழில் வளர்ச்சி வேகமாக வந்திருக்கிறது என்பதைச் சொல்லிக்கொள்கிறேன். வளர்ச்சி ஒரு புறம் இருந்தாலும் பல பகுதிகளிலிருந்து கேள்விப்படுகிறோம். சிவப்பு நாடா முறை அதிகமாக இருக்கிறது. அதன் மூலமாக பல காலதாமதங்கள் ஏற்படுகின்றன என்பதைச் சொன்னார்கள். அதற்கும் ஒரு நல்ல வழி கண்டுபிடித்து மத்திய அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். எனக்கு நன்றாக ஞாபகம் இருக்கிறது, முதன்முதலில் இந்தியா தேசத்திலே செய்யப்பட்ட இயந்திரங்களை வைத்துக் கொண்டு இந்திய தேசத்தில் இருக்கிற மூலதனத்தில் செய்யக் கூடிய தொழில்களுக்கு லைசென்சு முறையை வைக்கக்கூடாது என்று தைரியமாக முன்வந்து சொன்னவர்கள் அகில இந்தியாவிலேயே நமது தொழில் அமைச்சர் அவர்கள்தான். சேலத்திலே ஒரு பாக்டரிக்கு அடிக்கல் நாட்டு விழாவில் அவர்களுடன் நானும் இருந்தேன். என்னேப்போன்றவர்கள் பார்த்துக்கொண்டிருந்தோம். அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதற்கு ஏதாவது நிவர்த்தி வரும் என்று பார்த்தோம். அதற்கு மத்திய அரசாங்கம் ஒத்துக்கொண்டு 25 லட்சம் மூலதனத்துடன் இந்திய நாட்டில் உற்பத்தி செய்கிற இயந்திரங்கள் இந்த நாட்டில் கிடைக்கக்கூடிய மூலப்பொருள்களை வைத்து தொழில் செய்வதாக இருந்தால் லைசென்சு வேண்டியதில்லை என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இது பிரமாதமான முன்னேற்றம். சிவப்பு நாடா என்று சொல்லுகிறோமே அதிலே ஏகதேசமாக 60 சதவிகிதம் இதில் குறைந்து விடும் என்பதுதான் எனது நம்பிக்கை. அதே சந்தர்ப்பத்திலே அமைச்சர் அவர்களை நான் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் : 40 சதவிகிதம்தான் இருக்கிறது

[18th January 1964

திரு. எஸ். ஆர். பி. பொன்னுசாமி செட்டியார்: அமைச்சர் அவர்கள் 40 சதவிகிதம் என்று சொல்லுகிறார். அதைத்தான் நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இப்போது 25 ஆக இருப்பதை அமைச்சர் அவர்கள் எண்ணுகிறபடி முழுக்க முழுக்க லைசென்ஸ் வேண்டியதில்லை என்று விடுவதற்கு கொஞ்ச நாளாகிவிட்டாலும் கூட இந்த 25 லட்சத்தை 50 லட்சமாகச் செய்துவிட்டால், அமைச்சர்கள் நினைக்கிறபடி 60 சதவிகிதம் போய்விடும் என்று நம்புகிறேன். அவரும் ஒத்துக்கொள்ளுவார். அதற்காக முயற்சி செய்யவேண்டும். நமது அமைச்சர் முயற்சி செய்தால் இது கண்டிப்பாக நடக்கும். விளையாட்டாகச் சொல்லுவதில்ல. சாதாரணமாக தொழில் செய்ய வேண்டுமென்று விரும்புகிறவர்கள் இப்போது லைசென்ஸ் முறையின் காரணமாக எவ்வளவு கஷ்டங்கள் படவேண்டியிருக்கிறது என்று எங்களைப் போன்றவர்களுக்குத் தான் நன்றாகத் தெரியும். பல சிக்கல்கள். இவ்வளவும் இல்லாமல் எந்தத் தொழிலை ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று எண்ணுகிறோமோ அந்தத் தொழிலின் மீது அதற்கு வேண்டிய சாதனங்களின் மீது கவனம் செலுத்த முடியாமல் இருக்கிறது; இந்த சிவப்பு நாடா முறை இருக்கிறது. நிவர்த்தி கண்டாக வேண்டும். அதே சந்தர்ப்பத்தில் மத்திய அரசாங்க அறிக்கைகளில் Coordinating committee தொழில் துறையிலே இந்த முறைகளை நிவர்த்தி செய்ய வழி கண்டிருக்கிறார்கள். பத்திரிகையிலே பார்த்தேன். அந்த வழியை உடனடியாக அமுல் செய்யும்படியாக நமது அமைச்சர் அவர்களை நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். தொழில் துறையிலே இன்னும் வேகமாக வளர் வாய்ப்பு வேண்டுமென்று விரும்புகிறோம், சென்ற இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே பெரும் தொழில்கள் நமது தமிழ் நாட்டிலே கொண்டு வந்திருந்தது. இன்றையதினம் தொழில்கள் வளர் பாக்கி இருக்கிறது. இன்னும் வரவேண்டியது எவ்வளவு இருக்கிறது என்று கணக்கெடுத்துப் பார்ப்போமானால் முக்கிய தொழில்கள் வருவதற்கு வாய்ப்பு அதிகமாக இல்லை என்று நான் கருதுகிறேன். ஆக தொழில் வளர்ச்சி வேண்டுமென்று விரும்புகிறவர்களுக்காக நாம் பெரும் தொழில்களை விட்டுவிட்டு சிறு தொழில்களுக்கு அதிகமாகக் கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்பதுதான் என்னுடைய வேண்டுகோள். நமது ராஜ்யம் பரவலாக இருக்கிறது. குடிசைத் தொழிலில் நம்பிக்கை கொண்டிருக்கிறவர்கள் குடிசைத் தொழில் செய்வதாக இருந்தாலும், மின்சாரத்தை உபயோகித்து அதற்குரிய தொழில்கள் செய்யவேண்டிய நிலையில் நாம் இருக்கிறோம் என்று வலியுறுத்தி இந்த சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடி, தொழில் வாய்ப்பு என்று சொல்லும்போதே நாம் நினைத்தாலும் சரி, நினைக்காவிட்டாலும் சரி Electricity ஞாபகம் வந்துவிட்டது. காரணம் என்னவென்றால் பிப்ரவரி மாதம் ஜனவரி மாதம் வந்துவிட்டால் ஒவ்வொரு நாளும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறோம். இந்த வருஷம் ஏதாவது Power-cut வருகிறதா என்ற பிரச்சனை. இந்த பிரச்சனைக்கு ஒரு நிவர்த்தி 'நிரந்தரமான

18th January 1964]

[திரு. ஏஸ். ஆர். பி. பொன்னுசாமி செட்டியார்]

நிவர்த்தி கிடைக்க வேண்டுமென்று என்போன்றவர்கள் விரும்புகிறோம். அதே சந்தர்ப்பத்தில் எனக்குக்கூட தெரியும். தொழில் வளர்ந்து வருகிற எந்த தேசமாக இருந்தாலும் ஒரு நிரந்தரமான முடிவு எதிர்பார்க்க முடியாது என்று தெரியும். வளர்ச்சிக்கு உகந்த முறையில் மின்சாரம் அதிகமாக வரவேண்டும். நமது ராஜ்யத்தைப் பொறுத்த அளவில் வேறு ராஜ்யங்களில் இருப்பதைக் காட்டிலும் மின்சார இலாகாவை எடுத்துக் கொண்டால் நாம் எல்லோரையும்விட முந்திலையில் இருக்கிறோம். வேறே State உடன் compare செய்து பார்த்தால் முன் நிலையில் இருக்கிறோம். வளர்ச்சியை குறைத்துவிடுமோ என்ற ஐயம் இருப்பதால் மின்சாரத்தை அபிவிருத்திசெய்ய வேண்டும் என்று வலியுறுத்த விரும்புகிறோம். மின்சாரம் உற்பத்தி செய்யக் கூடிய ஸ்தாபனங்கள் இனிமேலாவது மின்சாரத்தைத் தவிர வேறே வழி காணவேண்டும். அணு மின்சாரம் அமைக்க விலை அதிகமாகும் என்கிறார்கள். இன்றைய தினம் இங்கிலாந்திலே கூட முதல் கட்டத்தில் அணுமின்சாரம் கட்டியபோது விலை அதிகமாக இருந்தது. இப்போது 7, 8 அணு மின்சார நிலையங்கள் கொண்டு வந்தார்கள். அதன் காரணமாக விலை அதிகமாக இல்லை என்று சொன்னார்கள்; கணக்குச் சொன்னார்கள். அணுமின்சார நிலையம் ஒன்று அமைப்பதோடு நிற்காமல் பல நிலையங்கள் ஏற்படவேண்டும். அப்போதுதான் தொழில் வளர்ச்சிக்கு மின்சாரம் கிடைக்க முடியும் என்பதை அரசாங்கத்துக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். குறிப்பாக இன்னொரு விஷயத்தையும் நான் சொல்லுவது என்னுடைய கடமை என்று கருதுகிறேன். தவறாக எடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது. தொழில் ஆரம்பிக்கவேண்டுமென்று டில்லியில் சென்று சுமார் 3,000, 5,000 கிலோ வாட் மின்சாரம் உபயோகிக்கக்கூடிய தொழில் ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று கேட்டால், எங்கிருந்து வருகிறீர்கள் என்று கேட்கிறார்கள். சென்னை என்று சொன்னால் சென்னையில் மின்சாரம் இல்லையே என்று கேள்வி கேட்கிறார்கள். அதற்கு நாம் இடம் கொடுக்கக் கூடாது. அதற்கு எந்த முறையில் இடம் கொடுக்காமல் இருக்கலாம் என்றால் எப்படியாவது கஷ்டப்பட்டு இரண்டு மூன்று வருஷம் Power cut இல்லை என்று சொன்னால் டில்லியில் இருக்கிறவர்கள் Electricity இல்லையே என்று கேள்வி கேட்க மாட்டார்கள். அந்த நிலை தமிழ்நாட்டில் ஏற்படவேண்டுமென்பதுதான் என்னுடைய எண்ணம்.

அடுத்தபடியாக, நான் ஒரு தொழில் நடத்துகிறவனாக இருந்தாலும் என்னுடைய தாய்த் தொழில் கைத்தறித் தொழில். அதை என்றுமே மறக்க முடியாது. இப்போது ஏதாவது பேசுவதாக இருந்தால், அடுத்த மாதம் பட்ஜெட் வருகிறதே—ஏதாவது சொல்லுவதைச் சொன்னால் சரி என்று அரசாங்கம் ஏற்றுக் கொள்ளுவதாக இருந்தால், பின்னால் பட்ஜெட் செய்வதற்கு துணையாக இருக்கும் என்று நினைத்துப் பேசுகிறேன். இன்றைய தினம் உயர்ந்த ரக நூல்கள் 80 ஆம் நம்பர், 100 ஆம் நம்பர் நூல் விலை அதிகம் என்று ராஜ்யம் பூராவிலும் புகார்கள் வந்து கொண்டுவருகின்றன.

[18th January 1964

[திரு. எஸ். ஆர். பி. பொன்னுசாமி செட்டியார்]

இருக்கிறது. ஒரு பக்கம் உபயோகிப்பவன் என்ற முறையிலே எனக்குக் கஷ்டம். மற்றொரு பக்கம் உற்பத்தி செய்பவன் என்ற முறையிலே எனக்குக் கஷ்டம். அதற்குக் காரணம் சென்ற பல வருஷங்களாக அன்னிய நாட்டிலிருந்து வந்து கொண்டிருந்த ஈஜிப்ஷியன் பஞ்ச Textile Commissioner மூலமாக ஏதாவது ஒரு வருஷத்தை ஆதாரமாக வைத்துக்கொண்டு 1960-61 வருஷத்தை வைத்துக்கொண்டு எவ்வளவு உபயோகித்தார்களோ அந்த உபயோகித்த அளவை வைத்துக்கொண்டு வருகின்ற பஞ்சை ஈவிட்டு பங்கிடு செய்து கொண்டிருந்தார்கள். சம்பந்தமில்லை இங்கே வந்துகொண்டிருந்த பஞ்ச அன்னியச் செலாவணி சம்பாதிப்பதற்காக இந்த நாட்டிலிருந்து ஜவுளி ஏற்றுமதி செய்கிறவர்களுக்கு அந்தப் பஞ்சை ஒதுக்கிவிடுகிறார்கள். ஆகையால் Actual users உண்மையாக உபயோகிப்பவர்களுக்கு பஞ்ச வருவதில் சென்ற வருஷம் 37½ சத விகிதம்தான் பஞ்ச வந்தது. உபயோகிப்பவர்களுக்கும் இதுவரையில் கிடைத்தது 37½ சத விகிதம், 60 சத விகிதம் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். மார்க்கெட்டிலே பஞ்ச இல்லை என்ற புகார் ஒரு பக்கம். இந்தப் புகார் ஏன் வந்தது என்று பரிசீலனை செய்து பார்த்தால், என்னைப் பொறுத்த அளவில் இது சரியான காரணம் என்று நான் சொல்லமாட்டேன். அன்னிய நாட்டுச் செலாவணி காரணமாக வெளியிலிருந்து பஞ்ச உண்மையில் வரவில்லையென்றால் இல்லாத குறை என்று ஒத்துக்கொள்ளுகிறேன். பஞ்ச வருகிற அளவு குறைபவிலை. உபயோகிப்பவர்களுக்குக் கொடுக்காமல் Export செய்பவர்களுக்குக் கொடுப்பதன் காரணமாக ஏற்றுமதி செய்வதிலே இருந்த குறைபாடை நிவர்த்தி செய்வதற்கு 70 சத விகிதம், 80 சத விகிதம் அதிகம் வைத்து விடுகிறார்கள். ஏற்றுமதி செய்கிறவர்களுக்கு நஷ்டஈடு செய்ய வேண்டியது நியாயம் என்று ஒத்துக்கொள்ளுகிறேன். ஏற்றுமதி செய்கிறவர்கள் நஷ்டப்படவேண்டும் என்று நான் சொல்லவில்லை. பஞ்ச விரியோகம் ஒரு இடமாக இருந்தால் உற்பத்தி பெருகும். இதை மத்திய அரசாங்க அதிகாரிகளிடமும் சொன்னேன். இதை கனம் அமைச்சர் அவர்கள், என்னைக் காட்டிலும் இந்தத் துறையில் அனுபவம் தெரிந்தவர், அவர் மத்திய அரசாங்கத்திடம் சொல்லி, நாளைக் காலை 80-ம் நம்பர் நூல் உற்பத்தி செய்வதற்குப் பஞ்ச கொடுக்கவேண்டுமென்று அறிக்கை விட்டால் போதும், அடுத்த நாளே ரூ. 10 விலை குறையும் என்பதற்கு நான் Guarantee சொல்ல முடியும். அல்லது இப்போது விரியோக விலைகள் 60, 70, 100-க்கு வைத்துக்கொண்டு இருக்கிறார்களே, அதை எடுத்து விட்டாலும்கூட, விலைகள் தானாகக் குறையும். தவிர, மக்கள் மத்தியிலே எகிப்து பஞ்ச கிடையாது, எங்களுக்கு வருவது கம்மி, உற்பத்தி குறைந்துவிட்டது என்று நாம் சொல்லி, ஒரு செயற்கையான விலை யேற்றத்தை உண்டாக்கி இருக்கிறோம். வேறு ஒன்றுமில்லை. இதை நல்ல முறையில் பரிசீலனை செய்து, அரசாங்கம் ஒரு அறிக்கை விட்டால் போதும். நாளைக்கே விலை இறங்கிவிடுமென்று அமைச்சர் அவர்களுக்கு தனிப்பட்ட முறையில் நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

18th January 1964]

[திரு. எஸ். ஆர். பி. பொன்னுசாமி செட்டியார்]

அடுத்தபடியாக, நமது தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்த வரையில், நாம் தான் அதிகமாக கைத்தறிகள் உபயோகித்து வரக்கூடிய ராஜ்யம். நம்முடைய மக்களின் வாழ்வோடு கைத்தறி வாழ்வும், வளர்ச்சியும் பிணைந்து இருக்கிறது. இந்தக் கைத்தறி ஆடைகள் நல்ல முறையில், உயர்ந்த விலையில் ஏற்றுமதி ஆகவேண்டுமென்று விரும்புகிறோம். அதில் எந்தவிதமான அபிப்பிராய பேதமும் கிடையாது. ஆனால் மில் ஜவுளிகளைத்தான் பார்க்கின்றார்களே தவிர, மில்லில் உற்பத்தியான நூல் ஏற்றுமதியைப் பற்றி அவர்கள் பார்ப்பது இல்லை. அவர்கள் மீது நாம் குறை சொல்லிக்கொண்டு இருக்க வேண்டாம். நமது ராஜ்யத்தைப் பொறுத்த வரையில், Handloom Export and Import Commission தனியாக இருக்க வேண்டுமென்று நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். அது தனியாக நமக்கே இருக்கவேண்டும். நமது ராஜ்யத்தைப் பொறுத்த வரையில், நமக்குத் தனியாக இந்த கைத்தறி ஏற்றுமதி, (Export Council) இருக்கவேண்டும். அதிலே தனிப்பட்ட வியாபாரிகள், கூட்டுறவாளர்கள், தனியாக ஏற்றுமதி செய்கிறவர்கள்—இவர்கள் எல்லாரும் கலந்து இருப்பது நல்லது. இரண்டாவது, இந்த Handloom ஏற்றுமதி என்று நாம் சொல்கிறோமே, அதை அன்னிய நாடுகளுக்கு அனுப்பி, அந்தந்த ஜனங்களுக்கு என்ன தேவை என்று தெரிந்து கொள்வதற்குச் சாதகமாக இருக்கும். அதை அன்னிய நாடுகளுக்கு அனுப்புவது என்று நாம் சொன்னால், அரசாங்கம்கூட எந்தச் செலவையும் கொடுக்க வேண்டியதில்லை. நம்மாதிரி கைத்தறியில் அக்கறை உள்ளவர்கள், எங்களுடைய சொந்தச் செலவிலேயே போக முடியும். அரசாங்கம் அதற்காக காலனா செலவு செய்யவேண்டியதில்லை. அரசாங்க முத்திரை இருந்தால், இந்தத் தொழில் சம்பந்தப்பட்டவரையில் எவ்வளவு செய்ய முடியுமோ, அவ்வளவும் செய்வதற்கு என்னைப் போன்றவர்கள் எவ்வளவோ பேர் இருக்கின்றார்கள். ராஜ்யத்தில் எல்லாரும் தயாராய் இருப்பார்கள் என்பதை நான் சொல்லிக்கொள்கிறேன். அரசாங்கத்தின் ஆதரவு ஒன்றுதான் தேவை. பணம் ஒன்றும் தேவையில்லை.

11-50
a.m.

அடுத்தபடியாக, ஸ்தல ஸ்தாபனங்களைப்பற்றி நான் ஒரு வார்த்தை சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். எந்தப் பகுதியிலே சென்று பார்த்தாலும், அது நகரமாய் இருந்தாலும் சரி, பஞ்சாயத் தாய் இருந்தாலும் சரி, பொருளாதார வளர்ச்சியின் காரணமாக நாளுக்கு நாள் வளர்ந்துகொண்டேவருகிறது. இன்றைய தினம் நகரசபைகளும், பஞ்சாயத்துக்களும், கார்ப்பரேஷனும் எல்லாம் ஒரே நிலையில்தான் இருக்கிறது. யாரிடமும் பணம் கிடையாது. அந்தந்தப் பகுதியில் உள்ள மக்கள் அதிகமான வசதிகளை விரும்புகிறார்கள். செய்யவேண்டியதும் நமக்குக் கடமை. அதற்கான வகைகளில், அவர்களுக்குப் பொருளாதார வசதி சரியான முறையில் இல்லை. அதை எல்லாம் நல்ல முறையில், இன்னும் கொஞ்சம் அதிகமாக ஸ்தலஸ்தாபனங்களுக்கு வருவாய் வரக் கூடிய வாய்ப்புக்களை அரசாங்கம் ஏற்படுத்த முன்வரவேண்டும்.

[18th January 1964]

[திரு. எஸ். ஆர். பி. பொன்னுசாமி செட்டியார்]

இல்லை, அதற்குக் கொடுத்து வருகிற grant ஒரு 10 வருஷத்துக்கு முன் நாம் என்ன grant கொடுத்து வந்தோமோ, தொடர்ந்து அதே grant தான் கொடுத்துக்கொண்டுவருகிறோம். ஆனால் இன்று நகரசபைகளுக்கு செலவு உண்மையில் 17 மடங்காகப் பெருகி இருக்கிறது. அதற்கு ஒரு நல்ல வகை செய்யவேண்டும். வழிகளை உருவாக்கவேண்டும் என்பதுதான் என்னுடைய தனிப்பட்ட கோரிக்கை. அதைப்பற்றி முன்பு ஒரு முறை நான் பேசியிருக்கிறேன். ராஜ்யம் பூராவும், நல்ல முறையிலே, ஸ்தலஸ்தாபனங்களில், நகரசபையாய் இருந்தாலும், மேஜர் பஞ்சாயத்து மைனர் பஞ்சாயத்தாய் இருந்தாலும், அந்தந்தப் பகுதியில் குறிப்பிட்ட சில பகுதிகளில், “லட்சிய நகரங்கள்” ஏற்படுத்தினால், அதைப் பார்த்து, பக்கத்தில் இருக்கிற சின்ன, பெரிய பஞ்சாயத்தில் ஒழுங்கான நிர்வாகத்தை அமைத்துக் கொள்வதற்கு ஒரு வாய்ப்பு இருக்கும். உதாரணமாக, கோயம்புத்தூர், மதுரை; திருச்சி போன்ற நகரங்களில் ஒரு கோடி ரூபாய் அதிகமாய்ச் செலவழித்தாலும் பாதகமில்லை. நல்ல குடி தண்ணீர், கீழ்ச் சாக்கடைத் திட்டம், குடிசைகள் இல்லாமல் இருக்கும் ஒரு வாய்ப்பு ஏற்படுத்திக் கொடுப்போமானால், ஒவ்வொரு ஜில்லா தலைநகரையும் எடுத்துக்கொண்டால், சுமார் 10 கோடி ரூபாய் செலவு செய்தால் “லட்சிய நகரங்கள்” கிடைக்கும். அந்த வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுத்து விட்டால், பக்கத்தில் இருக்கிற சின்ன ஊர் பஞ்சாயத்துக் கிராமம் எல்லாம் அதைப் பார்த்து, நல்ல சுகாதாரமான முறையிலே அந்தந்த நகரங்களை ஒழுங்காக அமைத்துக்கொள்வதற்கு ஒரு வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக்கொடுப்பதற்கு, அரசாங்கம் நல்ல முறையில் இதில் யோசனை செய்ய வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். எனக்கு முன்பு பேசிய அங்கத்தினர்கள் பேசினார்கள். இந்த வைத்தியக் கல்லூரிப்பற்றி.

என்னைப் பொறுத்த அளவிலே, வைத்தியக் கல்லூரிகளை அரசாங்கம் நடத்துவதா, தனிப்பட்டவர்கள் நடத்துவார்களா என்கின்ற கவலை எனக்குக் கிடையாது. இப்போது எங்கு பார்த்தாலும் சொல்கிறார்கள். டாக்டர்கள் குறைவு இருக்கிறது, அதிகமான டாக்டர்கள் அவசியம் என்று. அதிகமான டாக்டர்கள் இருந்தால்தான், கிராமப் பகுதிகளிலே அவர்கள் சென்று சேவை செய்வதற்கு ஒரு வாய்ப்பு ஏற்படுமே தவிர, இல்லை என்றால், அவர்கள் கிராமங்களுக்குச் செல்கிற வாய்ப்பு இல்லை என்றுதான் நாம் சொல்லவேண்டும். டாக்டர்களும் நம்மைப்போல் மனிதர்கள் தான். யாராய் இருந்தாலும், மனிதனுடைய இயற்கை வசதி எங்கே இருக்கிறதோ, அங்கே இருப்பது மனிதனுடைய இயல்பு. கிராமப்புரங்களில் வசதி அதிகமாகக் கிடைக்கும், அதிக டாக்டர்களை அனுப்பி வைத்தால் என்பதை நான் நம்பத் தயாராயில்லை. அந்த நிர்ப்பந்தம் வந்தால், ஒழுங்காக நமது பெரிய தேசத்தில், எல்லா கிராமங்களுக்கும் வைத்திய வசதி ஏற்படும் என்பதை நான் என்னுமே நம்புவதற்கு தயாராயில்லை.

[திரு. எஸ். ஆர். பி. பொன்னுசாமி செட்டியார்]

18th January 1964]

ஆகையால், அதிகமாகப் பெருகவேண்டுமென்றால், இன்னும் நிறைய காலேஜ்கள் வேண்டும். அரசாங்கம் அதிகமாய் செலவு செய்வதற்கு வாய்ப்பு இல்லை என்றாலும்கூட, தனிப்பட்டவர்களுக்கு காலேஜ்கள் நடத்துவதற்கான ஏற்பாட்டிலே தவறு இல்லை என்றுதான் நான் சொல்கிறேன். வியாபார ரீதியிலே கல்லூரிகளை நடத்துகிறார்களா, இல்லையா என்பது வேறு விஷயம். அதை அரசாங்கமே நல்ல முறையிலே பார்த்து, ஒரு முடிவு எடுத்தால் நன்றாய் இருக்கும். இன்றைய தினம், நாட்டின் பல பகுதிகளில் பார்க்கின்றோம். வியாபார ரீதியில் நடக்கின்ற கல்லூரிகளிலிருந்து செல்கிற டாக்டர்களை டாக்டர் இல்லை என்று எவருமே சொல்ல முடியாது. இதை அரசாங்கம் பரிசீலனை செய்து, ஒரு முடிவு எடுத்தால் நன்றாய் இருக்கும். கோயம்புத்தூர் நகரத்தைப் பொறுத்தவரையில், பல நாட்களாக கேட்டுக் கொண்டுவருகிறோம், ஒரு மெடிகல் காலேஜ் வேண்டுமென்று. அது பக்கத்தில் வருகிறாற்போல் வருகிறது, பின்னால் போய் விடுகிறது. மதிப்பிற்குரிய டாக்டர் லக்ஷ்மணசாமி முதலியார் அவர்கள்கூட, வந்து பார்த்துவிட்டுப் போனார்கள். கோவை நகரத்துக்கு மருத்துவக் கல்லூரி அநேகமாக வந்துவிட்டது என்றே நினைத்தோம். கடைசியில் அந்த subsidy யைப் பற்றி ஒன்றுமே தெரியவில்லை. அது வரவேயில்லை. அடுத்த Budget -இலாவது, பட்ஜெட் present பண்ணும்போது, கோவையில் மருத்துவக் கல்லூரி வந்தால், நன்றாய் இருக்கும், கோவை நகர மக்கள் எல்லாம் அதை விரும்புகிறார்கள் என்று நான் வலியுறுத்திச் சொல்லிக்கொண்டு, எனக்கு இந்த சந்தர்ப்பம் கொடுத்ததற்கு நன்றி தெரிவித்து, முடித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. ஏ. கஜபதி நாயகர் : மன்றத் தலைவர் அவர்களே, திருக் குறளிலே, “ஆங்கமை வெய்தியக் கண்ணும் பயமின்றே வேந்தமை வில்லாத நாடு” என்று இருக்கிறது. நமது மாநில கவர்னர் பெருமான் ஆறு ஆண்டுகளாக நமது நாட்டுக்கு தலைவராக இருந்து பணியாற்றினார்கள். அவருக்கு தளபதியாக நமது முன்னாள் முதல் அமைச்சர் திரு. காமராஜ் அவர்கள் நாட்டுக்கு நலம்புரியும் வகையில் அமைதி கொண்டுவந்து சேர்த்தார்கள். எந்த நாட்டுக்கும் அமைதி இல்லாவிட்டால் ஒரு முன்னேற்றமும் காண முடியாது. ஆகையால் இந்த நாட்டில் அமைதியும் செழிப்பும் ஏற்படுத்திய அவர்கள் இருவருக்கும் நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். ஒரு நாடு என்றிருந்தால் படை, குடி, சுழி, அமைச்சு, நட்பு, அரண் இந்த ஆறும் இருக்கவேண்டும். அவர்கள் நான் அரசுள் ஏறு. நம் நாட்டில் படை சரியாக இல்லாததால் அன்னிய நாட்டு சினன் என்று சொல்லப்படும் சினன் படையெடுத்து அவமானத்தை உண்டாக்கிவிட்டான். நாட்டுக்கு யார் நன்மை புரிய வேண்டுமென்று சொல்கிறார்களோ அவர்கள் ஒவ்வொரு வரும் படையில் சேரவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். என் மகனைப் படையில் சேர்த்திருக்கிறேன். பெருமையோடு

[திரு. ஏ. கஜபதி நாயகர்] [18th January 1964]

சொல்கிறேன். ஒவ்வொரு வீட்டிலும் ஒரு ஆண் படைக்குப் போகவேண்டுமென்று நம் நேருஜி சொல்லியிருக்கிறார். இந்த சமயத்தில் நாம் பல விஷயங்களைப் பேசிக்கொண்டு நாட்டுக்கு பாதுகாப்பு சரியாக காணாவிட்டால் என்ன வாழ்வு இருக்கிறது? ஆகையால் நாட்டுப் பாதுகாப்புக்கு உழைக்கவேண்டுமென்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

12-00
noon.

அடுத்தபடியாக, நமக்கு உணவு வேண்டும். உணவு இல்லா விட்டால் படை வேலை செய்யாது. நாட்டு மக்கள் வாழ்மாட்டார்கள். நம் நாட்டு உணவு நிலை என்ன? ஜப்பான் தேசத்தில் உச்ச வரம்பு 7 ஏக்கர், ஒரு மனிதனுக்கு 3 ஏக்கர் இருக்கிறது. நமது நாட்டில் 35 ஏக்கர் யாருக்கும் நிலம் சொந்தமாக இல்லா விட்டால் அவர்கள் சரியாகப் பயிர் செய்யமாட்டார்கள். He must have some incentive to work. நாம் அதிகமாகக் கொடுக்க வில்லை என்று குறை சொல்லவேண்டியதில்லை. காமராஜ் அவர்கள் இந்த உணவு உற்பத்தியில் அதிகத் தீவிரமாக ஈடுபட்டிருக்கிறார். அதற்காக நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். மேலும் உணவு பெருக வேண்டுமென்றால் நிலத்தில் “உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார், மற்றெல்லாம் தொழுதுண்டு பின் செல்பவா”, கைத்திரியாக இருந்தாலும் உழைப்பவர்களுக்குப் பின்னால் உழைப்பவர்களுக்குப் பின்னால்தான் நாம் நிர்க்க வேண்டும். நிலம் இருந்தால் அதற்கு நீர்ப் பாய்ச்சதல் முக்கியம். அந்த நீர் வசதியும் குறைவாக இருக்கிறது. எங்கும் குறை இல்லாவிட்டால் முன்றேறும் காணாடியாது பசி எடுத்தால்தான் உணவு தேடுவான். பசியில்லாவிட்டால் உணவு தேடாமல் போகப்பெறியாகி விடுவான். குறைதான் வாழ் விற்கு அடிப்படை. நமக்கு உரம் இல்லை. இரண்டாவதாக உரம் வாங்கவும் விதை வாங்கவும் பணம் இல்லை. அரசாங்கத்தார் அதற்கு கட்டுக்கோப்பு செய்திருக்கிறார்கள். கம்யூனிட்டி பிராஜக்ட், பிளாக் டெவலப்மெண்ட் என்று இருக்கிறது. அறுபது கிராமங்கள் சேர்ந்தது ஒரு பஞ்சாயத்து யூனியன் என்று வைத்து 60 கிராமங்களிலும் பஞ்சாயத்து ஏற்படுத்தி அக்ரிகல்சர் ஆபீசர், கூட்டுறவு ஆபீசர், சோஷியல் சர்வீஸ் ஆபீசர் என்று வைத்து வேலை செய்து வருகிறார்கள். மக்களுக்கு அதனால் அனுபவமும் இருக்கிறது. நம் நாட்டில் 100-க்கு 80 பேர் கிராமத்தில் வாழ்கிறார்கள்.. அவர்கள் உற்பத்தி செய்யும் பொருள்களை நாம் சாப்பிடுகிறோம். அதனால் நாம் அவர்களுக்கு உடந்தையாக உதவியாக இருக்கவேண்டும். நாம் படித்த படிப்பும் நமது அறிவாற்றலும் செயலாற்றலும் கிராமத்திற்காக பயன்படவேண்டும். சட்டசபை உறுப்பினர்களில் பலர் கிராமத்திலிருந்து வருகிறார்கள். செஸ்டர் பவுல்ஸ் என்பவர் நிலத்தைப் பற்றி ஒன்று சொல்லியிருக்கிறார். நிலங்களில் எவ்வளவு நிலம் யாருக்கு இருக்கிறது என்று சொன்னால் “10 per cent of Indian Cultivators shall own 50 per cent of the land, while one per cent own nearly one-sixth.” அதாவது இந்திய விவசாயிகள் 10 சதவிகிதம் நிலத்தில் 100-க்கு 50 அவர்கள் கை வசத்தில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒரு சதவிகிதம் மற்றவர்களிடத்தில் 6-க்கு ஒன்று அவர்கள் கை வசம்

18th January 1964] [திரு. ஏ. கஜபதி நாயகர்]

இருக்கிறது. இப்போது நிலம் ஒரு கையிலே தங்கினால் எங்கே உற்பத்தியாகும். ஐந்து ஏக்கர் வாங்கினால் ஜப்பானில் ஒரு டிராக்டர் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். பெரிய நிலம் இருந்தால்தான் டிராக்டர் வேண்டுமென்பதில்லை. விவசாயம் செய்வதற்கு வேண்டிய உதவியெல்லாம் கவான்மெண்ட் செய்துவருகிறது. அவற்றை நான் பாராட்டுகிறேன். இருந்தாலும் கட்டுக்கோப்பாக மக்கள் ஒத்துழைக்கவேண்டும். பல் குழுவும் பாழ்செய்யும் உட்பகையும் நாட்டைக் கெடுத்துவருகிறது. ஜனநாயக அடிப்படையில்தான் நடக்கிறது. அதைக்கொண்டுதான் காமராஜ் அவர்கள் 'டெமாக்ரட்டிக் சோஷலிசம்' என்ற திட்டத்தை உருவாக்கியிருக்கிறார்கள். டெமாக்ரட்டிக் சோஷலிசம் என்றால் வாய்க்குக் கைக்கு கட்டு இல்லை. எல்லோரும் பேசலாம். வன்முறை இல்லாமல் மக்களுடைய ஒத்துழைப்பைப் பெறுவதுதான் டெமாக்ரட்டிக் சோஷலிசம். அதிகாரம் வைத்துக்கொள்வது, ஆளுவது என்பதல்ல. யார் யார் என்ன என்ன செய்கிறார்களோ அவர்கள் அதைச் செய்யட்டும். வேலை செய்யட்டும். கவலை இல்லை. ஆகையால் மக்கள் அன்பு கொண்டு ஒத்துழைத்து உற்பத்தி செய்யவேண்டும். இப்போது மக்கள் இருக்கும் இடமில்லாமல் 6 அடி 8 அடி நிலத்திற்கு ரூ. 20 என்றும் ரூ. 25 என்றும் வாடகை கொடுத்துக் கொண்டு மாடும் மனிதனுமாக வாழ்கிறார்கள். அவ்வளவு கேவலமாக வசிக்கிறார்கள். நூறு கோடி ரூபாய் நமது மத்திய அரசாங்கம் வீட்டுக்காகக் கொடுத்து இருந்தும் அதைச் செலவு செய்யலாம். அப்படியே திருப்பிக் கொடுத்து விட்டார்கள். பாதி செலவு செய்யாமல் அந்தப் பணத்தை மற்ற செலவுகளுக்கு பயன்படுத்திவிட்டார்கள். உணவுக்கு அடுத்தது இடம். அதைச் செய்யாமல் இருந்தால் மக்கள் மீது அன்பு இல்லையா? உருக்கம் வேண்டும். சினிமா பார்ப்பதற்கு எவ்வளவு பேர் போகிறார்கள்? ஆனால் அவர்கள் வசிக்கும் வீட்டைப் போய்ப்பார்த்தால் நாம் ஒரு மணி நேரம் இருக்க முடியாது அங்கே. அந்தக் கஷ்டம் பொருக்க முடியாமல் ஏதோ மூன்று மணி நேரம் சுகமாக இருக்கலாம் என்று சினிமாவுக்குப் போகிறார்கள். அது சட்ட வேண்டாமென்று சொன்னால் என்ன செய்வது? ஆகையால் மக்களுக்கு இடவசதி முக்கியமாக செய்தாக வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, நான் அடிக்கடி சித்த வைத்தியத்தைப் பற்றி சொல்லிக்கொண்டு இருந்தேன். அதை இப்போது விட்டுவிட்டேன். நம் கவான்மெண்ட் ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறார்கள் என்று விட்டு விட்டேன். சென்னையில் ஒரு சித்தவைத்தியக் கல்லூரி இருந்தது. அதை கொண்டு போய் வேறு எங்கோ போடுகிறார்கள். சென்னையில் எவ்வளவு சித்தவைத்தியர்கள் இருக்கிறார்கள்?

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன் : அதை வைக்க இடம் இல்லை.

திரு. ஏ. கஜபதி நாயகர் : ஏன். லண்டன் டார்டன் இருக்கிறது. அந்த இடத்தில் வேறு யாராவது வந்து புகுந்தன்கொண்டு இடம் இல்லை என்று சொல்வதா? இலவச ஆஸ்பத்திரி என்று சொல்கிறோம். உள்ளே நுழைந்தால் 15 நயாபைசா, ஊசி போட்டுக்

[திரு. ஏ. கஜபதி நாயகர்] [18th January 1964]

கொள்ள 60 பைசா கேட்கிறார்கள். ஏழை தலைவலி, ஜூரம் என்று போனால் 75 நயாபைசா வாங்குகிறார்கள். எங்கள் வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் ஒன்று இருக்கிறது. வட நாட்டிலிருந்து வந்தவர்கள் ஆஸ்பத்திரி வைத்துக்கொண்டு மருந்து கொடுத்துக்கொண்டு வியாபாரம் நடத்துகிறார்கள். ஆனால் நல்ல மருந்து கொடுக்கிறார்களா? அதற்குக் காரணம் நான் சொல்ல முடியாது. ஆகையால் மக்கள் மீது அரசாங்கம் அன்பு கொள்ளவேண்டும்.

முந்தா நாள் ராத்திரி என் மகளோடு ஒரு Bus Stop கிட்டே நின்றுகிட்டு இருந்தேன். 7 மணிக்கு ஒரு 40-ஆம் நம்பர் பஸ் போச்சு. கை காண்பிச்சேன். ஓட்டிட்டுக் கொண்டு போய் விட்டான். இன்னொரு ஐந்து நிமிஷத்திலே 20-ஆம் நம்பர் பஸ் வந்தது. கை காண்பிச்சேன். போயிட்டான். ஏழு மணிக்கு மேலே என் குழந்தையோடு கீழ்ப்பாக்கம் garden கிட்டே போகணும். எத்தனை கஷ்டங்கள். கஷ்டங்களைச் சொல்லி நடக்குதா.

They bring the Governmenet into contempt.

காரிலே போனால் செளகரியமாக இருக்கிறது. ஆனால் இந்தச் கஷ்டத்தை பார்க்கணுமே. நம்மிடம் பணம் வாங்கிக் கொண்டு கேவலமான பேச்சும் அசம்பாவிதமான சொல் லும் கேட்க வேண்டியிருக்கிறது. 40-ஆம் நம்பர் பஸ் அடிக்கடி உடைஞ்சு போறது. Transport அதிகாரி புது பஸ் விடறோம் என்கிறார்.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கடராமன் : 40-ஆம் நம்பர் பஸ் ரூட் என்ன ரூட் அது?

திரு. ஏ. கஜபதி நாயகர் : ஐயனாவரம். அப்படி அங்கேயிருந்து புது பஸ் ஓட விட்டார். பழைய பஸ் போற வழி இல்லை. புது பஸ் வரது. நம் மக்களுக்குச் செய்யவேண்டிய பணி செய்யறது இல்லை. Communism (கம்யூனிஸமா) Capitalism (கேபிடலிஸமா) இப்போது இருக்கிற உலகச் சூழ்நிலையிலே Irregular Types. Both have become irrelevant.

ரஷியாக்காரன் அமெரிக்காக்காரன் கிட்டே கோதுமை வாங்கறான். தர்க்கம் பேசிக்கிட்டு என்னுடைய முறை பெரிசா என்னுடைய முறை பெரிசா என்று இல்லை—மனுஷனுக்கு நல்லது செய்யறான். Man is the first casualty.

இங்கே Religion—Religion irrelevant. அங்கே கல்கத்தாவிலே அதன்பேரில் சண்டை போடறான். இங்கே நாளுக்கு ஒரு சாமி வளர்ந்து வரது. மக்களுக்கு அறிவு உண்டாகும்படியாக வசதி செய்துவிட்டால் இந்தச் சிக்கல் வராது. கவர்னர் உரைமீது குறை கூற வரவில்லை. நாள் தோறும் நாம் சேர்ந்து கொண்டு ஒத்துழைப்பு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு பேச்சை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன். வணக்கம்.

DEPUTY CHAIRMAN : Does anybody want to speak ?

(No hon. Member rose.)

DEPUTY CHAIRMAN : The House will now adjourn and meet again at 10-30 a.m. on Monday, the 20th January 1964.

The House then adjourned.